

Vrchní soud v Olomouci

Usnesení o zastavení trestního stíhání na základě čl. II rozhodnutí prezidenta republiky
Václava Klause o amnestii ze dne 1. 1. 2013



Číslo:	1
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	1 To 9/2013-1911
Soudce:	Ivo Kouřil
Skutek:	trestný čin podvodu ve spolupachatelství
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 32 T 2/2003-1895
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Ing. Roman N.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 32 T 2/2003-1895
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 32 T 2/2003-1895

Citace (volně): Usnesením ze dne 4. 1. 2013 rozhodl Krajský soud v Ostravě o účasti obžalovaného Ing. Romana N. na amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. Usnesení soudu bylo napadeno stížností státního zástupce. V jejím odůvodnění stěžovatel poukázal na to, že soudem uvedené údaje týkající se délky a charakteru trestního stíhání obžalovaného sice odpovídají skutečnosti, přesto se však s napadeným rozhodnutím nelze ztotožnit. Ačkoli je nepochybné, že soudem vydané rozhodnutí je v souladu s vyhlášenou amnestií, při přezkoumání postupu soudu je dle stěžovatele třeba posoudit, zda rozhodnutí prezidenta republiky, o které se napadené rozhodnutí opírá, je rozhodnutím vydaným v souladu se zákony demokratického státu a zda se případně nejedná o akt, který by mohl být v rozporu se zákonnými předpisy nejvyšší právní síly. V další části stížnosti vyjádřil stěžovatel názor, že (...) rovněž otázka kontrassegnace amnestijního rozhodnutí předsedou vlády (příp. pověřeným členem vlády) jako podmínka platnosti uvedeného aktu ve smyslu Ústavy ČR by měla být hodnocena, neboť zjištěné skutečnosti o (ne)informování vlády o rozsahu (a tím dopadu) amnestie vede stěžovatele k závěru, že postup při vyhlášení amnestie byl v rozporu s ústavním pořádkem republiky. Stěžovatel také vyjádřil názor, že článek II amnestijního rozhodnutí zásadní měrou porušuje čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, který má zaručit, že všichni účastníci soudního řízení jsou si v řízení rovni, neboť jeho uplatnění znamená znemožnění práva poškozených domoci se svých nároků na náhradu škody v trestním řízení, čímž současně dochází k porušení jejich práva zakotveného v čl. 38 odst. 2 Listiny, tedy že každý má v soudním řízení právo, aby jeho věc byla soudem projednána veřejně a bez zbytečných průtahů, jakož i práva upraveného čl. 11 Listiny.

Na podkladě stížnosti přezkoumal vrchní soud napadené rozhodnutí i řízení mu předcházející a zjistil následující skutečnosti: Soud učinil správná zjištění ohledně podmínek aplikace čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii. Uvedené skutečnosti ostatně nezpochybňuje ani státní zástupce, který svou argumentaci založil výlučně na zpochybnění legálnosti, resp. ústavnosti aktu. Vrchní soud se s vývody stěžovatele neztotožnil. Na straně druhé, při vědomí toho, že amnestijní rozhodnutí prezidenta republiky bylo napadeno u Ústavního soudu skupinou senátorů, vyčkal s rozhodnutím o podané stížnosti na výsledek tohoto řízení. Takto postupoval proto, aby při rozhodování o stížnosti státního zástupce mohl zohlednit – v případě, že by Ústavní soud zaujal názor odlišný od vyhodnocení věci stížnostním soudem – výsledky řízení u Ústavního soudu ve svém rozhodnutí. Jinými slovy řečeno, odklad rozhodnutí stížnostního soudu byl motivován snahou zabránit tomu, aby se jím vydané rozhodnutí, jímž by došlo k pravomocnému ukončení trestního stíhání obžalovaného, posléze nedostalo do rozporu s právním stavem, který by vyplynul z rozhodnutí Ústavního soudu. Ústavní soud ve věci návrhu senátorů na zrušení čl. II rozhodnutí prezidenta o amnestii rozhodl usnesením ze dne 5. 3. 2013 tak, že návrh na zrušení čl. II rozhodnutí o amnestii odmítl. V důsledku tohoto rozhodnutí Ústavního soudu nevzniká dle stížnostního soudu prostor pro to, aby obecný soud k rozhodnutí prezidenta republiky nepřihlížel a toto v odůvodněných případech (tj. ve věcech skutkovými okolnostmi podmínkám čl. II amnestijního rozhodnutí vyhovujících) neaplikoval. Tato skutečnost má za důsledek to, že stížnost státního zástupce je třeba posoudit jako nedůvodnou. Vrchní soud proto stížnost státního zástupce jako nedůvodnou zamítl.

Číslo:	2
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	1 To 22/2013-135
Soudce:	Ivo Kouřil
Skutek:	trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku účastenstvím ve formě návodu, trestný čin podvodu
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 31 T 3/2011-122
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Giuseppe R.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 31 T 3/2011-122
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 31 T 3/2011-122

Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 31 T 3/2011-122.

Citace (volně): Usnesením ze dne 25. 1. 2013 rozhodl Krajský soud v Ostravě o účasti obžalovaného na amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 a v důsledku toho (na základě čl. II amnestijního rozhodnutí) trestní stíhání jmenovaného zastavil. Usnesení soudu bylo napadeno stížností státního zástupce. V jejím odůvodnění státní zástupce poukázal na to, že na trestní věc obviněného se aboliční ustanovení čl. II amnestie prezidenta republiky nevztahuje, a to proto, že ke dni jejího vyhlášení neuplynula doba více než osmi let od zahájení trestního stíhání obviněného. Dle stěžovatele je sice skutečností, že policejní orgán Police ČR dne 27. 5. 2004 vydal usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného pro označené trestné činy, avšak účinnost tohoto usnesení o zahájení trestního stíhání ve vztahu k němu uvedeným dnem nenastala. Protože nebyly splněny zákonné podmínky k vedení trestního řízení proti uprchlému, bylo třeba opis usnesení o zahájení trestního stíhání obviněnému Giuseppe R., občanu Italské republiky, prokazatelně doručit, což se posléze podařilo prostřednictvím justičních orgánů Italské republiky až dne 13. 10. 2006. Poté byl obviněný poprvé k věci vyslechnut dne 23. 11. 2006 před soudem v Alessandrii. Účinky zahájení trestního stíhání obviněného je proto třeba vztahovat až k okamžiku doručení označeného usnesení obviněnému. Z uvedeného je dle státního zástupce zřejmé, že v posuzované věci nelze aplikovat čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 a na jeho základě trestní stíhání proti obviněnému Giuseppe R. zastavit. V další části vnesl státní zástupce výhradu vůči samotnému obsahu čl. II amnestie prezidenta republiky, neboť označený pramen práva se stěžovateli jeví jako rozporný s ústavním pořádkem České republiky. Na podkladě stížnosti přezkoumal vrchní soud napadené rozhodnutí i řízení mu předcházející a zjistil následující skutečnosti: Stížnost státního zástupce je důvodná. Správná jsou totiž zjištění krajského soudu pouze v té části, kdy uzavřel, že trestní stíhání obviněného Giuseppe R. nebylo ke dni vyhlášení amnestijního rozhodnutí pravomocně skončeno, že jde o řízení, které není a nebylo vedeno proti uprchlému, a že toto je vedeno pro trestný čin, za nějž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující 10 let. Naopak z důvodů označených v podané stížnosti je nesprávný skutkový závěr soudu, že jde o řízení, které ke dni vyhlášení amnestie trvá 8 a více let. Nesprávnost skutkového závěru nalézacího soudu má svoji příčinu v tom, že tento spojil okamžik rozhodný pro určení celkové délky řízení (tj. počátek, od něhož se trestní stíhání obviněného vede, resp., od něhož se počítá délka jeho trvání) s vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání policejním orgánem, ač měl správně vyjít z okamžiku, kdy předmětné usnesení bylo obviněnému doručeno. Z uvedeného pak plyne další skutkový závěr, tj. že ke dni vyhlášení amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 od zahájení trestního stíhání obviněného neuplynulo více než 8 let. Aplikace čl. II amnestijního rozhodnutí, dle něhož je nezbytné zastavit „pravomocně neskončené trestní stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. lednu 2013 uplynulo více než 8 let, pro trestné činy, za nějž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující deset let“, proto v posuzované věci nepřichází v úvahu. Tato skutečnost má za důsledek to, že stížnost státního zástupce je třeba posoudit jako důvodnou. Na jejím podkladě proto vrchní soud napadené usnesení zrušil a soudu prvního stupně uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Číslo:	3
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	1 To 30/2013-2915
Soudce:	Vladislav Šlapák
Skutek:	trestný čin padělání a pozměňování peněz
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci, č. j. 28 T 10/2009-2849
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Alessandro B.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci, č. j. 28 T 10/2009-2849
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci, č. j. 28 T 10/2009-2849

Podstata: viz Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, č. j. 28 T 10/2009-2849.

Citace (volně): Usnesením ze dne 25. 1. 2013 rozhodl Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, o účasti obžalovaného Alessandra B. na amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 a v důsledku toho zastavil trestní stíhání jmenovaného. Usnesení soudu bylo napadeno stížností státního zástupce. V jejím odůvodnění stěžovatel poukázal na to, že soudem uvedené údaje týkající se délky a charakteru trestního stíhání obžalovaného sice odpovídají skutečnosti, přesto se však s napadeným rozhodnutím nelze ztotožnit. Ačkoli je nepochybné, že soudem vydané rozhodnutí je v souladu s vyhlášenou amnestií, při přezkoumání postupu soudu je dle stěžovatele třeba posoudit, zda rozhodnutí prezidenta republiky, o které se napadené rozhodnutí opírá, je rozhodnutím vydaným v souladu se zákony demokratického státu a zda se případně nejedná o akt, který by mohl být v rozporu se zákonnými předpisy nejvyšší právní síly. V další části stížnosti vyjádřil stěžovatel názor, že (...) rovněž otázka kontrasignace amnestijního rozhodnutí předsedou vlády (příp. pověřeným členem vlády) jako podmínka platnosti uvedeného aktu ve smyslu Ústavy ČR by měla být hodnocena, neboť zjištěné skutečnosti o (ne)informování vlády o rozsahu (a tím dopadu) amnestie vede stěžovatele k závěru, že postup při vyhlášení amnestie byl v rozporu s ústavním pořádkem republiky. Stěžovatel také vyjádřil názor, že článek II amnestijního rozhodnutí zásadní měrou porušuje čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, který má zaručit, že všichni účastníci soudního řízení jsou si v řízení rovni, neboť jeho uplatnění znamená znemožnění práva poškozených domoci se svých nároků na náhradu škody v trestním řízení, čímž současně dochází k porušení jejich práva zakotveného v čl. 38 odst. 2 Listiny, tedy že každý má v soudním řízení právo, aby jeho věc byla soudem projednána veřejně a bez zbytečných průtahů, jakož i práva upraveného čl. 11 Listiny.

Na podkladě stížnosti přezkoumal vrchní soud napadené rozhodnutí i řízení mu předcházející a zjistil následující skutečnosti: Soud učinil správná zjištění ohledně podmínek aplikace čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii. Uvedené skutečnosti ostatně nezpochybňuje ani státní zástupce, který svou argumentaci založil výlučně na zpochybnění legálnosti, resp. ústavnosti aktu. Vrchní soud se s vývody stěžovatele neztotožnil, a to s ohledem na již v mezidobí vydané rozhodnutí Ústavního soudu ČR. Ústavní soud ve věci návrhu senátorů na zrušení čl. II rozhodnutí prezidenta o amnestii rozhodl usnesením ze dne 5. 3. 2013 tak, že návrh na zrušení čl. II rozhodnutí o amnestii odmítl. V důsledku tohoto rozhodnutí Ústavního soudu nevzniká dle stížnostního soudu prostor pro to, aby obecný soud k rozhodnutí prezidenta republiky nepřihlížel a toto v odůvodněných případech (tj. ve věcech skutkovými okolnostmi podmínkám čl. II amnestijního rozhodnutí vyhovujících) neaplikoval. Tato skutečnost má za důsledek to, že stížnost státního zástupce je třeba posoudit jako nedůvodnou. Vrchní soud proto stížnost státního zástupce jako nedůvodnou zamítl.

Číslo:	4
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	2 To 18/2013-1787
Soudce:	Vladimír Štefan, Martina Kouřilová
Skutek:	pokus trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku
Škoda:	viz Krajský soud v Brně č. j. 10 T 6/2005-1684
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	Ing. Vladimír K.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Brně č. j. 10 T 6/2005-1684
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Brně č. j. 10 T 6/2005-1684

Podstata: viz Krajský soud v Brně č. j. 10 T 6/2005-1684.

Citace (volně): Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2013 bylo rozhodnuto tak, že se podle článku II amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 trestní stíhání Ing. Vladimíra K. zastavuje. Rozhodnutí soudu prvního stupně nenabývalo právní moci, neboť bylo v zákonné lhůtě napadeno stížností státního zástupce. Tento v písemném zdůvodnění opravného prostředku uvedl, že trestní stíhání proti Ing. Vladimíru K. bylo zahájeno dne 8. 7. 2004, kdy tento převzal usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání. Trestní stíhání bylo pravomocně skončeno 15. 1. 2008 na podkladě usnesení Vrchního soudu v Olomouci v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2007. Na podkladě ústavní stížnosti obviněného rozhodl Ústavní soud ČR nálezem ze dne 22. 5. 2012 tak, že zrušil citovaná meritorní rozhodnutí v této věci. Nyní se trestní stíhání obviněného nachází ve stadiu po podání obžaloby ve fázi před soudem prvního stupně. Vzhledem k tomu nebylo trestní stíhání ke dni vyhlášení amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 pravomocně skončeno a jeho celková doba trvá více jak 8 let. Formálně je tedy naplněna podmínka aboličního ustanovení článku II této amnestie. Státní zástupce dále uvedl, že při rozhodování ve stížnostním řízení v této trestní věci, jakož i v jiných trestních věcech spadajících pod amnestii, je nutno vycházet z právní povahy amnestie jako takové. Významný proud v teorii práva řadí nařízení prezidenta republiky o amnestii mezi rozhodnutí, která mají obecně normativní povahu a svým charakterem jsou právním předpisem. K tomuto názoru se kloní i Ústavní soud ČR. Státní zástupce poukázal na to, že tento akt prezidenta republiky po své obsahové stránce je protiústavní, neboť je v rozporu s Ústavou ČR a Listinou základních práv a svobod. Tyto názory jsou opřeny o argumentaci spočívající v tom, že každá složka státní moci, včetně prezidenta republiky a vlády, je omezena Ústavou, ústavními zákony, běžnými zákony a dalšími právními předpisy a nemůže vydávat rozhodnutí zasahující do základních lidských práv a svobod. V případě aboličního ustanovení citované amnestie tak zřejmě mohlo dojít k porušení práv poškozených, a to konkrétně jejich práva vlastnit. Trestnou činností totiž došlo k poruše jejich majetkových práv, zejména práva vlastnického, které na základě vzniklé situace založené amnestií nemůže být objektivně státem reparováno, event. nemůže dojít k právní restituci těchto práv. Státní zástupce poukázal na argumentaci v Návrhu na zahájení řízení o zrušení ustanovení jiného právního předpisu podaného skupinou senátorů Senátu Parlamentu ČR a dále na argumentaci uvedenou v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2013. Závěrem státní zástupce navrhl, aby stížnostní soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně ohledně obviněného Ing. Vladimíra K. a uložil orgánu, proti jehož rozhodnutí stížnost směřuje, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Vrchní soud v Olomouci přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení a shledal podanou stížnost nedůvodnou. Trestní stíhání v dané trestní věci bylo zahájeno usnesením ze dne 7. 7. 2004, které Ing. K. obdržel dne 8. 7. 2004. Ing. K. je trestně stíhán pro trestný čin, za který trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující 10 let. Vzhledem k tomu, že trestní stíhání nebylo ke dni vyhlášení amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 pravomocně skončeno a jeho celková doba trvá více jak 8 let, je nepochybné, že Ing. Vladimír K. je v dané trestní věci účasten amnestie prezidenta republiky. Z výše uvedených důvodů byla proto stížnost státního zástupce shledána nedůvodnou a byla zamítnuta.

Číslo:	5 (souvislost s 4)
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	2 To 19/2013-1792
Soudce:	Vladimír Štefan, Martina Kouřilová
Skutek:	pokus trestného činu podvodu
Škoda:	viz Krajský soud v Brně č. j. 10 T 6/2005-1691
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Ryszard Sikorski
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Brně č. j. 10 T 6/2005-1691
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Brně č. j. 10 T 6/2005-1691

Podstata: viz Krajský soud v Brně č. j. 10 T 6/2005-1691.

Citace (volně): Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2013 bylo rozhodnuto tak, že se podle článku II amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 zastavuje trestní stíhání Ryszarda Sikorski. Rozhodnutí soudu prvního stupně právní moci nenabylo, neboť bylo napadeno stížností státního zástupce. Tento ve stížnosti uvedl, že trestní stíhání proti Ryszardu Sikorski bylo zahájeno doručením usnesení o zahájení trestního stíhání obhájkyňi obviněného dne 9. 7. 2004. Trestní stíhání bylo pravomocně skončeno 15. 1. 2008 na podkladě usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 1. 2008 v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2007. Na podkladě ústavní stížnosti obviněného Ing. Vladimíra K. rozhodl Ústavní soud ČR nálezem ze dne 22. 5. 2012 tak, že zrušil citovaná meritorní rozhodnutí v této věci. Nyní se trestní stíhání obviněného Ryszarda Sikorski nachází ve stadiu po podání obžaloby ve fázi před soudem prvního stupně. Obviněný Sikorski byl stíhán jako uprchlý až do 8. 6. 2010, kdy byl dodán do ČR na podkladě zatýkacího rozkazu ze dne 10. 3. 2006 a evropského zatýkacího rozkazu ze dne 26. 9. 2007, které vydal Krajský soud v Praze. Dle státního zástupce je tak zřejmé, že obviněný Sikorski byl skoro 6 let stíhán jako uprchlý a trestnímu stíhání a hrozícímu trestu se vyhýbal. Je nepochybné, že trestní stíhání tohoto obviněného nebylo doposud pravomocně skončeno, přičemž od počátku jeho trestního stíhání skutečně uplynula doba uvedená v čl. II amnestie prezidenta republiky. Z dikce tohoto ustanovení však není zcela zřejmé, zda se jedná o současné řízení proti uprchlému, nebo zda se vztahuje i na tento případ. Z povahy a logiky věci nelze dle názoru státního zástupce pojímat do doby uvedené v čl. II amnestie dobu, kdy obžalovaný se neúčastnil záměrně trestního stíhání a tomuto se vyhýbal. Dle názoru stěžovatele je irelevantní, zda se v průběhu trestního stíhání vyhýbal v minulosti či zda se vyhýbá aktuálně.

Vrchní soud v Olomouci přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení napadenému usnesení předcházející, a shledal podanou stížnost důvodnou. Dle stávající soudní praxe je rozhodující, jakou dobu z celkového trestního stíhání tvořilo řízení proti uprchlému, které se nezapočítává do prezidentem celkově stanovené doby osmi let, po kterou mělo k 1. 1. 2013 probíhat trestní stíhání. Jinými slovy, z celkové doby trestního stíhání je třeba odečíst dobu řízení proti uprchlému (neboli trestní stíhání proti uprchlému při takovém výkladu tvoří překážku, která staví běh prezidentem stanovené lhůty 8 let, jež jinak musí uplynout k 1. 1. 2013). Uvedený závěr přitom není v rozporu s jazykovým výkladem, dle stížnostního soudu nejlépe odpovídá účelu, který byl sledován aboličním článkem a ve vztahu k obviněným vylučuje nahodilost (výklad teleologický). Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že trestní stíhání vůči Ryszardu Sikorski bylo zahájeno usnesením policejního komisaře ze dne 7. 7. 2004, jako proti uprchlému, které bylo doručeno jeho obhájkyňi dne 9. 7. 2004. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2007, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 1. 2008, byl Ryszard Sikorski uznán vinným pokusem trestného činu podvodu a za to mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 8,5 roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Pokud se pak z celkové doby trestního stíhání (od 9. 7. 2004 do 1. 1. 2013), což je 8 let a asi 5 měsíců, odečte doba téměř 6 let, kdy bylo proti Ryszardu Sikorski vedeno trestní řízení proti uprchlému (od 9. 7. 2004 do 8. 6. 2010), je nutno dojít k závěru, že se na Ryszarda Sikorski čl. II amnestie nevztahuje. Stížnostní soud proto usnesení soudu prvního stupně zrušil a Krajskému soudu v Brně uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Číslo:	6
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	2 To 28/2013-30676
Soudce:	Jaroslav Zbožínek
Skutek:	porušování povinnosti při správě cizího majetku, porušování závazných pravidel hospodářského styku
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 35 T 5/2010-30635
Počet obžalovaných:	5
Obžalovaní (amnestovaní):	Ing. Jiří Babiš , Ing. Miroslav Fučík , Ing. Tomáš Michal , Ing. Alena Pejčochová , Ing. Tomáš Seidler
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 35 T 5/2010-30635
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 35 T 5/2010-30635

Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 35 T 5/2010-30635.

Citace (volně): Krajský soud v Ostravě rozhodl dne 3. 1. 2013 ve věci obžalovaných tak, že se zastavuje trestní stíhání jmenovaných, neboť to nařídil prezident republiky svým rozhodnutím o udělení amnestie z 1. 1. 2013 v čl. II. Opis písemného vyhotovení usnesení byl všem oprávněným osobám doručen. Podáním, doručeným krajskému soudu dne 4. 1. 2013, učinila obžalovaná Ing. Alena P. prohlášení, že trvá na projednání uvedené věci. Podáním ze dne 7. 1. 2013 napadl usnesení stížností státní zástupce bez odůvodnění. Podanou stížnost odůvodnil dne 23. 1. 2013. Ostatní oprávněné osoby se ve věci nevyjádřily. Podáním učiněným dne 25. 3. 2013 státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočky v Ostravě, vzal zpět podanou stížnost v uvedené věci.

Jelikož v posuzované věci nebylo zjištěno překážek bránících předsedovi senátu stížnostního soudu vzetí na vědomí zpětvzetí stížnosti podané státním zástupcem, bylo rozhodnuto tak, jak je to uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Číslo:	7
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	2 To 29/2013-9822
Soudce:	Jaroslav Zbožínek
Skutek:	zvláště závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby ve spolupachatelství
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 28 T 1/2006-9774
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Jaroslav Ř.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 28 T 1/2006-9774
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 28 T 1/2006-9774
<p>Podstata: viz Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 28 T 1/2006-9774.</p> <p>Citace (volně): Usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 23. 1. 2013 bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání obžalovaného Jaroslava Ř., neboť je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 podle článku II. Svě rozhodnutí krajský soud odůvodnil konstatováním podstatných procesních rozhodnutí z obsahu spisu ve vztahu k obsahu čl. II amnestie s tím, že je sice pravdou, že usnesení policejního orgánu ze dne 24. 9. 2003 a 6. 7. 2004 o zahájení trestního stíhání a sdělení obvinění Jaroslava Ř. byla zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 1. 2010, avšak krajský soud dospěl k přesvědčení, že pochybení vytknutá orgánům přípravného řízení citovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu nelze klást k tíži obžalovaného Jaroslava Ř. Státní zástupce napadl usnesení stížností bez odůvodnění. Podáním ze dne 18. 2. 2013 odůvodnil podanou stížnost státní zástupce tím, že nalézací soud rozhodl o zastavení trestního stíhání Jaroslava Ř., aniž by respektoval znění čl. II rozhodnutí o amnestii. Pokud soud prvního stupně z hlediska délky trestního stíhání argumentuje tím, že ve věci došlo k zahájení trestního stíhání dne 24. 9. 2003 a usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 1. 2010 bylo zrušeno a obžalovanému z hlediska splnění podmínek čl. II amnestie nelze klást k tíži, že původní usnesení o zahájení trestního stíhání bylo v důsledku pochybení orgánů činných v trestním řízení zrušeno, považuje tuto argumentaci stěžovatel za nepřiléhavou, neboť podle něj tak soud ignoruje skutečnost, že v případě trestního stíhání zahájeného dne 24. 9. 2003 šlo o jiné trestní stíhání, které bylo pravomocně ukončeno vydáním rozsudku Nejvyšším soudem ČR. Jestliže by však stížnostní soud neakceptoval tuto argumentaci stěžovatele, pak měl nalézací soud trestní stíhání Jaroslava Ř. přerušit a věc předložit Ústavnímu soudu ČR k posouzení otázky, zda čl. II amnestie není v rozporu s ústavním pořádkem ČR.</p> <p>Stížnostní soud přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení a dospěl k přesvědčení, že napadené usnesení je zákonné, věcně správné, a byť stručně, přesto dostatečně odůvodněné. Stručně je možné znovu věc shrnout tak, že trestní stíhání Jaroslava Ř. bylo zahájeno dne 24. 9. 2003 a 6. 7. 2004, usnesením Okresního soudu v Ostravě byl obžalovaný omezen na svobodě vazbou počínající dne 24. 9. 2003 a usnesením státního zástupce ze dne 21. 11. 2003 byl z vazby v této věci propuštěn. Obžaloba byla podána dne 12. 2. 2006. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, z 19. 5. 2009, byl obžalovaný Jaroslav Ř. odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 8,5 roku. Spisový materiál byl k rozhodnutí o odvolání obžalovaného předložen dne 30. 7. 2009, dne 6. 11. 2009 podala tehdejší ministryně spravedlnosti u Nejvyššího soudu ČR stížnost pro porušení zákona v trestní věci obžalovaného Jaroslava Ř., o níž Nejvyšší soud ČR rozhodl rozsudkem ze dne 26. 1. 2010 tak, že pravomocnými usneseními státního zástupce o zahájení trestního stíhání obžalovaného Jaroslava Ř. z 14. 10. 2003 a 1. 7. 2004 byl v neprospěch obžalovaného porušen zákon, napadená usnesení byla v celém rozsahu zrušena a státnímu zástupci bylo přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Pro stejné skutky, pro které bylo původně zahájeno trestní stíhání, podal státní zástupce dne 26. 5. 2011 u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci novou obžalobu, o níž nebylo dosud krajským soudem z důvodu rozhodnutí o amnestii rozhodnuto. Stížnostní soud plně souhlasí se závěrem soudu nalézacího, že nelze klást k tíži obžalovaného neschopnost orgánů trestního řízení. Proto se stížnost státního zástupce zamítá.</p>	

Číslo:	8
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	3 To 19/2013-1250
Soudce:	Libor Losa
Skutek:	trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné dávky
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 49 T 8/2000-1238
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Ing. Pavel Hub
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 49 T 8/2000-1238
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 49 T 8/2000-1238

Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 49 T 8/2000-1238.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal stížnost státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě v trestní věci obžalovaného Ing. Pavla H. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 1. 2013, jímž bylo zastaveno trestní stíhání obžalovaného, a rozhodl, že se stížnost státního zástupce zamítá. Napadeným usnesením bylo na základě čl. II amnestie ze dne 1. 1. 2013 rozhodnuto o zastavení stíhání obžalovaného. Proti tomuto podal stížnost státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě. V odůvodnění zdůraznil, že napadené rozhodnutí bylo nepochybně vydáno v souladu se zákonnými podmínkami při aplikaci podmínek čl. II amnestie, neboť k zahájení stíhání obžalovaného (resp. sdělení obvinění) došlo dne 21. 7. 1999, tedy v době delší než 8 let před vyhlášením amnestijního rozhodnutí dne 1. 1. 2013, trestní stíhání obžalovaného nebylo doposud ukončeno, a je vedeno pro trestný čin, za nějž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující 10 let, a toto trestní stíhání nebylo vedeno jako proti uprchlému. Na druhé straně je nutno dle stěžovatele vycházet také z toho, zda rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii je rozhodnutím učiněným v souladu se zákony našeho demokratického státu a zda se případně nejedná o akt, který by mohl být v rozporu se zákonnými předpisy nejvyšší právní síly. Dále státní zástupce zdůraznil, že k platnosti amnestie je vyžadována kontrasignace předsedy vlády nebo pověřeného člena vlády. Dle Ústavy za toto rozhodnutí prezidenta odpovídá vláda. Ta se také měla, s ohledem na tuto odpovědnost, takovým zákonným aktem prezidenta podrobněji zabývat. Dle stěžovatele k takovému postupu nedošlo. Z těchto důvodů je nutno posuzovat postup při vyhlášení amnestie za rozporný s ústavním pořádkem ČR. Státní zástupce dále poukázal na dopad aboličního rozhodnutí v čl. II, jež zásadní měrou porušuje i čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo rovnosti všech účastníků soudního řízení. Stěžovatel dále poukázal na návrh na zahájení řízení o zrušení ustanovení, který byl podán skupinou senátorů Parlamentu ČR u Ústavního soudu ČR.

Z pohledu argumentů státního zástupce je třeba konstatovat, že tyto nevycházejí z aktuální konkrétní situace v trestním stíhání obžalovaného. Za zásadní je třeba považovat skutečnost, že trestní stíhání obžalovaného, z dalších zcela objektivních důvodů, bylo již dříve po dobu již takřka deseti let přerušeno. Obžalovaný zjevně totiž trpí natolik závažnou duševní chorobou, která neumožňuje, aby byl řádným subjektem trestního řízení. Trestní stíhání bylo přerušeno a nebude možno jej v souladu s trestním řádem nikdy až do smrti obžalovaného ukončit. Trestní řád totiž bohužel přes řadu novelizací neobsahuje žádný právní institut, jenž by adekvátně takovou situaci upravoval. Dále, z ničeho nelze dovodit, že by samotná ústavní odpovědnost vlády za amnestijní rozhodnutí představovala nezbytnou podmínku jejího předchozího projednání a schválení. Je ovšem zřetelné, že sama odpovědnost výkonu spolupodpisu tohoto aktu předsedou vlády či pověřeným členem vlády předpokládá důsledné prověření ústavnosti takového aktu. Dále, trestní stíhání pro skutek, jenž měl být spáchán před více jak 17 lety, je vedeno takřka 13 let a nelze jej považovat za smysluplné a své podstatě spravedlivé. Ani pro samotný stát, jako poškozeného, nemůže přinést jakoukoliv satisfakci ve formě spravedlivého potrestání obžalovaného, který mu měl způsobit újmu na daňové povinnosti. Tento individuální rozměr okolností trestního stíhání státní zástupce dostatečně nezohlednil, postupoval paušálně, bez specifikace konkrétní situace. Jím uváděné důvody byly shledány zcela neopodstatněné, a proto stížnostní soud tuto stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Číslo:	9
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	4 To 18/2013-115
Soudce:	Stanislav Urbanec
Skutek:	trestný čin zneužívání informací v obchodním styku, trestný čin zpronevěry, trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 34 T 2/2009-90
Počet obžalovaných:	1
Obžalování (amnestování):	Ing. Zdeněk Valenta
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 34 T 2/2009-90
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 34 T 2/2009-90

Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 34 T 2/2009-90.

Citace (volně): Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2013 bylo trestní stíhání obžalovaného Ing. Zdeňka V. zastaveno, neboť to nařídil prezident republiky svým rozhodnutím o udělení amnestie ze dne 1. 1. 2013 (čl. II). Proti tomuto usnesení podal státní zástupce stížnost, u které bylo z formálních hledisek shledáno, že byla podána osobou oprávněnou a v zákonné lhůtě. Dne 5. 4. 2013 byl však Vrchnímu soudu v Olomouci doručen přípis státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, ve kterém se uvádí, že stížnost je pro nedůvodnost vzata zpět. Proto se bere na vědomí zpětvzetí stížnosti státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2013, č. j. 34 T 2/2009-90, neboť není překážek.

Číslo:	10
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	4 To 21/2013-116
Soudce:	Stanislav Urbanec, Renáta Sobalová
Skutek:	trestný čin podvodu
Škoda:	viz Krajský soud v Brně č. j. 43 T 10/2003-107
Počet obžalovaných:	1
Obžalování (amnestování):	Břetislav K.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Brně č. j. 43 T 10/2003-107
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Brně č. j. 43 T 10/2003-107

Podstata: viz Krajský soud v Brně č. j. 43 T 10/2003-107.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal dne 14. 3. 2013 stížnost státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2013 a rozhodl, že se stížnost státního zástupce zamítá.

Napadeným usnesením ze dne 31. 1. 2013 Krajský soud v Brně rozhodl podle čl. II amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 o zastavení trestního stíhání obžalovaného Břetislava K. Citované usnesení dosud nenabývalo právní moci, když proti tomuto podal stížnost státní zástupce jako osoba k tomu oprávněná ve lhůtě k tomu stanovené. V písemném vyhotovení své stížnosti státní zástupce uvedl, že i dle jeho názoru byly splněny veškeré podmínky pro zastavení trestního stíhání obžalovaného Břetislava K. v důsledku užití amnestie prezidenta republiky. U Krajského soudu v Brně byla dne 22. 9. 1999 podána obžaloba, která obžalovanému kladla za vinu spáchání trestného činu podvodu. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2005, které nabylo právní moci dne 28. 12. 2005, došlo k přerušení trestního stíhání obžalovaného Břetislava K. z důvodu, že je tento postižen těžkou chorobou, a to Parkinsonovou chorobou v pokročilém stádiu s progresivním charakterem. Státní zástupce má však za to, že se Krajský soud v Brně dopustil formálního pochybení, když před vydáním rozhodnutí o zastavení trestního stíhání nerozhodl usnesením o pokračování v trestním stíhání. Rozhodnutí o přerušení má totiž jen mezitímní charakter. Pominutí důvodů přerušení trestního stíhání je nutno, dle státního zástupce, chápat materiálně, kdy takovým pominutím je i situace, během které přerušení trestního stíhání nastanou podmínky pro jiné rozhodnutí, pro obžalovaného výhodnější. Krajský soud v Brně měl tedy ve věci rozhodnout usnesením obsahujícím dva výroky, kdy prvním z nich by bylo rozhodnuto o pokračování v trestním stíhání a druhým o zastavení trestního stíhání podle čl. II amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. Státní zástupce proto navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci toto pochybení nalézacího soudu napravil postupem podle trestního řádu.

Vrchní soud v Olomouci, jako soud stížnostní, proto přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že podaná stížnost je nedůvodná. Na rozdíl od státního zástupce má totiž za to, že pominutím důvodu přerušení v předmětné věci, zakládajícím postup pro vydání rozhodnutí podle trestního řádu, by byla pouze skutečnost, že by obžalovaný již dále netrpěl vážnou chorobou, pro kterou ho nebylo možno postavit před soud. Vzhledem k tomu, že v této věci taková okolnost nenastala, ale nastala jiná, pro kterou bylo namístež trestní stíhání zastavit (což ani státní zástupce nerozporuje), byl postup Krajského soudu správný a zákonný.

Číslo:	11
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	4 To 24/2013-116
Soudce:	Petr Angyalossy
Skutek:	pokus trestného činu vydírání
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 33 T 9/2002-105
Počet obžalovaných:	1
Obžalování (amnestování):	Karel R.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 33 T 9/2002-105
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 33 T 9/2002-105

Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 33 T 9/2002-105.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal dne 14. 3. 2013 stížnost státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2013, č. j. 33 T 9/2002-105, a rozhodl, že se stížnost státního zástupce zamítá.

Napadeným usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2013 bylo rozhodnuto podle čl. II amnestie ze dne 1. 1. 2013 o zastavení trestního stíhání obžalovaného Karla R. Proti tomuto usnesení státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě podal stížnost. Ve své stížnosti státní zástupce souhlasil s veškerými podmínkami, na základě kterých soud prvního stupně aplikoval čl. II Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii. Současně ale poukázal na skutečnost, že je podle jeho názoru nutné zabývat se také otázkou, zda rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii bylo učiněné v souladu se zákony demokratického státu a zda se nejedná o akt, který by mohl být v rozporu se zákonnými předpisy nejvyšší právní síly. V této souvislosti státní zástupce poukázal na kontrasignaci rozhodnutí o amnestii předsedou vlády nebo pověřeným členem vlády. Za takovýto podpis přitom odpovídá vláda a ta by se tedy s ohledem na svou odpovědnost měla takovýmto zákonným aktem prezidenta republiky podrobněji zabývat, a to včetně případných dopadů takového kroku. Z oficiálních internetových stránek Úřadu vlády je přitom zřejmé, že v případě sporné amnestie k tomuto nedošlo. Lze tedy dovodit, že postup při vyhlášení amnestie byl postupem v rozporu s ústavním pořádkem naší republiky. Samotný čl. II předmětné amnestie přitom podle státního zástupce zásadní měrou porušuje čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, spočívající v tom, že všichni účastníci soudního řízení jsou si rovni. Tímto článkem amnestie přitom bylo znemožněno de facto oprávněným poškozeným v jednotlivých trestních věcech, kteří své nároky v tomto řízení také řádně uplatnili, domoci se výroku o náhradě škody již v trestním řízení, což je poškozuje i v jejich právech dle čl. 38 odst. 2 Listiny na projednání věci veřejně a bez zbytečných průtahů a také oddaluje jejich právo na ochranu vlastnictví na další blíže neustanovenou dobu ve smyslu čl. 11 Listiny. Konečně státní zástupce poukázal i na návrh skupiny senátorů Senátu Parlamentu ČR k Ústavnímu soudu ČR, ve kterém tito navrhuje, aby ústavní soud konstatoval, že čl. II zmiňované amnestie je v rozporu s hodnotami demokratického právního státu a současně navrhl, aby jej Ústavní soud zrušil.

Vrchní soud v Olomouci přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení a dospěl k závěru, že podaná stížnost není důvodná. Soud prvního stupně postupoval zcela správně, pokud trestní stíhání obžalovaného zastavil s ohledem na čl. II amnestie. Na tento případ je skutečně namístě aplikovat uvedený článek amnestie. Koneckonců proti tomuto postupu z formálního hlediska nenamítal ničeho ani státní zástupce. Nelze ovšem již přijmout stížnostní námitky státního zástupce, neboť v mezidobí otázky, které ve stížnosti jsou nastíněné, již nejsou sporné a odpověď na ně dává usnesení pléna Ústavního soudu ČR ze dne 5. 3. 2013. Z tohoto usnesení Ústavního soudu je zřejmé, že rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 není v rozporu se zákony našeho demokratického státu. S odkazem na zmíněné usnesení Ústavního soudu lze konstatovat, že ani jedna ze stížnostních námitek státního zástupce není relevantní. Stížnostní soud tedy shledal napadené usnesení zcela správným a naopak stížnostní námitky státního zástupce nebyly shledány důvodnými. Ze shora uvedených důvodů byla tedy stížnost státního zástupce zamítnuta.

Číslo:	12
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	4 To 39/2013-125
Soudce:	Jaroslav Zbožínek
Skutek:	trestný čin podvodu
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 34 T 4/2010-109
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Stavros Michailidis
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 34 T 4/2010-109
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 34 T 4/2010-109

Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 34 T 4/2010-109.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal v neveřejném zasedání dne 30. května 2013 stížnost státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 1. 2013, č. j. 34 T 4/2010-109 a rozhodl, že se napadené usnesení zrušuje.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 1. 2013 bylo rozhodnuto, že se trestní stíhání obžalovaného Stavrose Michailidise zastavuje, neboť to nařídil prezident republiky svým rozhodnutím o amnestii ze dne 1. 1. 2013 (čl. II). Dne 14. 1. 2013 napadl usnesení stížností státní zástupce. Ten předně namítá, že na případ obžalovaného se nevztahuje článek II amnestie, neboť od zahájení trestního stíhání obžalovaného do 1. 1. 2013 neuplynulo více než 8 let, je-li odečtena doba trestního stíhání vedeného vůči jmenovanému jako proti uprchlému. S touto otázkou se nalézací soud v napadeném usnesení vůbec nevypořádal. Ke vznesení obvinění obžalovanému došlo usnesením ze dne 23. 6. 1993, a protože obžalovaný nebyl v té době orgánům trestního řízení ČR dostupný, 4. 3. 1994 byl vydán záznam o sdělení obvinění s tím, že je vedeno trestní stíhání vůči jmenovanému jako proti uprchlému a k zahájení trestního stíhání tak došlo dne 4. 3. 1994 doručením sdělení obvinění obhájci. Řízení proti uprchlému bylo vedeno až do 5. 12. 1997, kdy byl usnesením Okresního soudu v Olomouci obžalovaný vzat do vazby. Poté odpadly podmínky řízení proti uprchlému, avšak obžalovaný byl usnesením Krajského soudu v Ostravě dne 23. 2. 1999 z vazby propuštěn. Od 22. 3. 1999 bylo pak proti obžalovanému znovu vedeno řízení proti uprchlému, dne 20. 9. 2002 na něj byla podána obžaloba s návrhem na řízení proti uprchlému a v řízení proti uprchlému byl v hlavním líčení dne 14. 11. 2003 vyhlášen odsuzující rozsudek pro trestný čin podvodu, který nabyl právní moci dne 14. 4. 2004. Dne 4. 1. 2009 byl na odsouzeného vydán evropský zatýkací rozkaz a odsouzený prostřednictvím svého obhájce soudu sdělil, že předmětný rozsudek mu byl doručen dne 4. 1. 2010 a 5. 1. 2010 podal návrh na zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Usnesením z 19. 4. 2010 krajský soud rozsudek ze dne 14. 11. 2003 zrušil a od toho data je vedeno proti obžalovanému nové již standardní trestní řízení, a to až do vyhlášení rozhodnutí prezidenta o amnestii z 1. 1. 2013. Státní zástupce řízení do vyhlášení amnestie shrnuje tak, že standardní trestní řízení proti obžalovanému bylo vedeno pouze od 5. 12. 1997, kdy byl vzat do vazby, do 22. 3. 1999, kdy bylo znovu vedeno řízení proti uprchlému a poté od 19. 4. 2010, kdy došlo ke zrušení odsuzujícího rozsudku, do 1. 1. 2013, kdy byla vyhlášena amnestie, tedy po dobu necelých 5 let. Pokud se tato doba odečte od celkové doby trestního stíhání, je zjevné, že celková doba standardního trestního stíhání nepřesáhla 8 let. Dále státní zástupce ve stížnosti namítá rozpor amnestie s ústavním pořádkem ČR.

Stížnostní soud přezkoumal správnost napadeného výroku usnesení. Čl. II amnestie nelze použít na trestní stíhání, která byla k datu vyhlášení amnestie pravomocně skončena, a ke zrušení odsuzujícího rozsudku a tím k pokračování v trestním stíhání došlo na základě dovolání nebo jiného mimořádného opravného prostředku. Současně Nejvyšší soud ČR 17. 1. 2013 zaujal stanovisko k výkladu pojmu „s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému“ tak, že od celkové doby trvání trestního stíhání je třeba odečíst dobu, po kterou se vedlo trestní stíhání proti uprchlému. Stížnostnímu soudu nezbylo, než napadené usnesení zrušit, což ve svém důsledku znamená, že bude pokračovat standardní trestní řízení proti obžalovanému na základě rozhodnutí krajského soudu.

Číslo:	13
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	5 To 12/2013-3277
Soudce:	Ivo Lajda, Petr Andres
Skutek:	trestný čin podvodu (i pokus), trestný čin zpronevěry (i dílem dokonaný a dílem ve stádiu pokusu), trestný čin pojistného podvodu
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 48 T 1/2003-3241
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Dagmar V.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 48 T 1/2003-3241
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 48 T 1/2003-3241

Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 48 T 1/2003-3241.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal dne 19. 3. 2013 stížnost státního zástupce a poškozené Lenky K. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 1. 2013 a rozhodl, že se stížnost státního zástupce a dále stížnost poškozené Lenky K. zamítá.

Napadeným usnesením bylo za použití článku II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 zastaveno trestní stíhání obžalované Dagmar V. Proti tomuto usnesení podal stížnost státní zástupce a poškozená Lenka K. Státní zástupce konstatoval, že je nezpochybnitelné, že obžalovaná Dagmar V. je stíhána pro trestnou činnost, za niž jí hrozí uložení trestu odnětí svobody, který nepřevyšuje 10 let, trestní stíhání bylo zahájeno v době delší než 8 let přede dnem vyhlášení amnestie ze dne 1. 1. 2013, dosud nebylo pravomocně ukončeno a není také vedeno proti obžalované jako proti uprchlé. Na druhé straně však stěžovatel poukazuje i na okolnosti, za jakých bylo předmětné rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii vyhlášeno, jakým způsobem a za jakých okolností bylo kontrasignováno, přičemž je třeba zabývat se i otázkou, zda rozhodnutí o amnestii neznemožňuje oprávněným poškozeným v jednotlivých trestních věcech, kteří v nich své nároky uplatnili, domoci se výroku o náhradě škody, a zda v této souvislosti nejsou poškozena jejich práva. Za tohoto stavu věci má stěžovatel za to, že by rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii mělo být podrobeno přezkoumání Ústavním soudem, zda není v rozporu s ústavním pořádkem. Poškozená Lenka K. pak svou stížností rovněž navrhuje, aby bylo vyčkáno v dané věci na rozhodnutí Ústavního soudu, který prošetřuje dopady amnestie na poškozené, když obžalovaná svým jednáním měla způsobit škodu, kterou také samotná stěžovatelka požaduje uhradit.

Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu stížnostnímu. Vrchní soud musel podaný opravný prostředek, který podala Lenka K., považovat za opravný prostředek podaný neoprávněnou osobou. Pokud jde o opravný prostředek státního zástupce, z jeho obsahu je zřejmé, a shodné skutečnosti zjistil i stížnostní soud, že v dané věci byly splněny všechny podmínky pro aplikaci ustanovení článku II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 a v tomto smyslu je tedy nutno považovat napadené rozhodnutí za zákonné. Pokud pak v další části svého opravného prostředku státní zástupce dovozuje nutnost přezkoumání rozhodnutí prezidenta republiky Ústavním soudem ČR, pak je nutno konstatovat, že usnesením Ústavního soudu ČR ze dne 5. 3. 2013 byl návrh na zrušení ustanovení článku II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii, podaný skupinou senátorů Senátu Parlamentu České republiky, odmítnut. V tomto směru je tedy nutno mít za to, že Ústavní soud v rámci svého pléna se zabýval otázkou ústavnosti rozhodnutí prezidenta republiky v otázce vyhlášené amnestie a neshledal žádné skutečnosti, pro které by bylo nutno uvedené rozhodnutí zrušit. Z tohoto pohledu tedy nelze stížnost podanou státním zástupcem akceptovat a bylo tedy nutno o ní rozhodnout jako o opravném prostředku, který byl podán nedůvodně.

Číslo:	14
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	5 To 16/2013
Soudce:	Václav Čapka
Skutek:	pokračující trestný čin podvodu
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 31 T 6/2006-2436
Počet obžalovaných:	3
Obžalování (amnestování):	Ing. Josef H., Jan B., Ing. Zdeněk K.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 31 T 6/2006-2436
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 31 T 6/2006-2436

Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 31 T 6/2006-2436.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal v neveřejném zasedání konaném dne 15. 4. 2013 stížnost státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 1. 2013 a rozhodl, že se stížnost státního zástupce zamítá.

Napadeným usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 1. 2013 bylo zastaveno trestní stíhání obžalovaných Ing. Josefa H., Jana B. a Ing. Zdeňka K., a to s odkazem na čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013. Proti tomu podal stížnost státní zástupce. Stížnost odůvodnil tím, že při aplikaci čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 by se jednalo o rozhodnutí vydané v souladu s vyhlášenou amnestií, avšak je nutno vyhodnotit, zda postup při vyhlášení amnestie byl zákonný a souladný s ústavním pořádkem ČR. V této souvislosti státní zástupce odkázal zejména na Listinu základních práv a svobod ve vztahu k nárokům poškozených a porušení jejich práv. Dále poukázal na návrh na zahájení řízení k Ústavnímu soudu ČR, podanému skupinou senátorů Senátu Parlamentu ČR.

Vrchní soud v Olomouci přezkoumal z podnětu podané stížnosti správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž mohl stěžovatel podat opravný prostředek. Po přezkoumání napadeného usnesení, stížnosti státního zástupce, jakož i veškerého spisového materiálu v dané trestní věci a existence podmínek pro zastavení trestního stíhání v důsledku rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013, se Vrchní soud v Olomouci ztotožnil se správnými závěry soudu prvního stupně, prezentovanými v odůvodnění napadeného usnesení. V daném případě soud prvního stupně správně konstatoval, že trestní stíhání obžalovaných bylo zahájeno pro projednávanou trestnou činnost dne 10. 9. 2001, obžalování jsou trestně stíháni pro trestný čin, který má výměru trestu odnětí svobody od pěti do deseti let a v dané trestní věci nebylo vedeno řízení proti uprchlému. Trestní stíhání obžalovaných nebylo k 1. 1. 2013 skončeno. Správně proto v dané trestní věci aplikoval čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 a zastavil trestní stíhání obžalovaných pro skutky, konkretizované ve výrokové části napadeného rozhodnutí, neboť to nařídil prezident republiky, uživ svého práva udílet amnestii. Shora uvedené konkrétní skutečnosti v podané stížnosti nezpochybnil ani státní zástupce, který ve svých stížnostních námitkách zpochybnil souladnost rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 s ústavním pořádkem ČR. V tomto směru však musí vrchní soud poukázat na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 5. 3. 2013, kterým byl návrh na zrušení ustanovení čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013, podaný skupinou senátorů Senátu Parlamentu ČR, odmítnut. Vzhledem k uvedenému Vrchní soud v Olomouci neshledal stížnost státního zástupce důvodnou a nepostupoval tak jím navrženým způsobem a naopak ji zamítl.

Číslo:	15
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	5 To 22/2013-22408
Soudce:	Václav Čapka
Skutek:	trestný čin úvěrového podvodu účastenstvím ve formě organizátorství, trestný čin úvěrového podvodu ve formě spolupachatelství, trestný čin podvodu ve formě spolupachatelství, trestný čin zneužívání informací v obchodním styku (účastenstvím ve formě pomoci), trestný čin zneužívání informací v obchodním styku účastenstvím ve formě organizátorství
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 35 T 15/2001-22277
Počet obžalovaných:	13
Obžalovaní (amnestovaní):	Mgr. Jiří Baron , Ing. Jiří Barton , Ing. Ivo Cigánek , Ing. Josef Karas , Ing. Dalibor Kolčárek , Helena Kontrányiová , Mgr. Tomáš Kubala , JUDr. Věslav Nemeth , Ing. Oldřich Opravil , Mgr. Pavel Vyvijal , Ing. Petra Kopřivová (dříve Grussmannová), Ing. Svatopluk Mayer , Ing. Roman Podgrabinský
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 35 T 15/2001-22277
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 35 T 15/2001-22277
<p>Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 33 T 9/2002-105.</p> <p>Citace (volně): Předseda senátu Vrchního soudu v Olomouci rozhodl dne 12. 4. 2013 o stížnosti státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2013 tak, že se bere na vědomí zpětvzetí stížnosti státního zástupce proti uvedenému usnesení.</p> <p>Napadeným usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2013 bylo rozhodnuto o účasti obžalovaných na amnestii prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 a podle čl. II bylo zastaveno jejich trestní stíhání. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce v zákonné lhůtě stížnost, kterou písemně odůvodnil. Podáním ze dne 26. 3. 2013 vzal státní zástupce svou stížnost výslovně zpět. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, kdy státní zástupce vzal stížnost proti shora citovanému usnesení Krajského soudu v Ostravě výslovným prohlášením včas zpět a předseda senátu Vrchního soudu v Olomouci, který byl povolán k rozhodnutí o stížnosti, neshledal žádných překážek, které by zpětvzetí stížnosti bránily, vzal ho na vědomí.</p>	

Číslo:	16
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	5 To 48/2013-3935
Soudce:	Ivo Lajda, Petr Andres
Skutek:	pokračující trestný čin podvodu
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 32 T 4/2007-3922
Počet obžalovaných:	1
Obžalování (amnestování):	Ing. Pavel Ch.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 32 T 4/2007-3922
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 32 T 4/2007-3922

Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 32 T 4/2007-3922.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal dne 1. 10. 2013 stížnost státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 5. 2013 a rozhodl, že se napadené usnesení zrušuje, a to v části, v níž bylo zastaveno trestní stíhání obžalovaného Ing. Pavla Ch. v bodě I. /4. V této zrušené části se Krajskému soudu v Ostravě ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Napadeným usnesením bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání obžalovaného Ing. Pavla Ch. v bodech I. /1-6 a II. /1-3 obžaloby z důvodu aplikace amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. Trestný čin, pro který aplikoval nalézací soud amnestii prezidenta republiky, je trestným činem pokračujícím a i za situace, kdy pro jednotlivé útoky takového činu bylo zahajováno trestní stíhání postupně, je nutno za rozhodný okamžik zahájení trestního stíhání pro trestný čin považovat datum prvního rozhodnutí o zahájení trestního stíhání obžalovaného, k němuž došlo v období před 1. 1. 2005, tedy před více než osmi lety ve vztahu k datu amnestie. Protože v čl. II uvedené amnestie nařídil prezident republiky zastavit pravomocně neskončené trestní stíhání, s výjimkou stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. 1. 2013 uplynulo více než osm let, pro trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující deset let a trestná činnost obžalovaného tato kritéria splňuje, bylo trestní stíhání obžalovaného zastaveno. Proti tomu podal stížnost státní zástupce. Státní zástupce má za to, že každý dílčí útok pokračujícího trestného činu musí být předmětem usnesení o zahájení trestního stíhání a soud také v případě, že neuzná obžalovaného vinným všemi dílčími útoky pokračujícího trestného činu, ohledně těchto útoků musí samostatně rozhodnout zprošťujícím výrokem. Obdobná hlediska by tedy měla být použita i v rámci posuzování možnosti uplatnění amnestie na trestnou činnost obžalovaného a zde v bodě I. /4 doba osmi let ještě neuplynula. Proto navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci soudu prvního stupně.

Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu stížnostnímu. Jednání obžalovaného popsané pod body I. a II. obžaloby bylo posouzeno jako pokračující trestný čin podvodu (zde soud prvního stupně správně posoudil jednání obžalovaného podle trestněprávních předpisů nyní účinných, neboť je to pro obžalovaného příznivější). Je třeba souhlasit s názorem státního zástupce v tom směru, že skutkem se rozumí též dílčí útok pokračujícího trestného činu, není-li vysloveno jinak, a proto o každém takovémto skutku musí být rozhodováno samostatně (obdobně usnesení Nejvyššího soudu ČR v Brně ze dne 24. 7. 2013). Bylo správně konstatováno, že trestní stíhání obžalovaného doposud nebylo pravomocně ukončeno, na trestnou činnost obžalovaného stanoví zákon trest odnětí svobody nepřevyšující 10 let a v bodech I. /1-3, 5, 6 a II. /1-3 obžaloby bylo pro jednotlivé skutky obžalovanému sděleno obvinění v době převyšující osm roků před datem vyhlášení amnestie ze dne 1. 1. 2013. Dle názoru stížnostního soudu v těchto jednotlivých bodech byla amnestie prezidenta republiky aplikována nalézacím soudem zcela správně, pokud však byla tato amnestie aplikována i na bod I. /4, pak nalézací soud pochybil. V tomto směru je třeba dát za pravdu státnímu zástupci a konstatovat, že nejsou splněny podmínky amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, jejího čl. II, když od zahájení stíhání obžalovaného pro uvedené jednání v bodě I. /4 neuplynulo více než osm let, neboť trestní stíhání bylo zahájeno 25. 2. 2005. Je tak nutno napadené usnesení v této části považovat za vadné a uvedenou část usnesení zrušit.

Číslo:	17
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	5 To 111/2012-22187
Soudce:	Václav Čapka
Skutek:	trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku ve formě spolupachatelství (resp. účastenstvím ve formě pomoci)
Škoda:	137 000 000 Kč
Počet obžalovaných:	5
Obžalovaní (amnestovaní):	Mgr. Pavel Vyvijal , Jiří N. , Ing. Jiří Barton , Ing. Josef Karas , Ing. Dalibor Kolčárek
Související stíhané osoby:	Doc. Ing. Petr Gerlich , CSc.
Klíčová slova:	Moravia Banka, a. s.; ASA a.s.

Podstata: Obžalovaní jako vysocí činitelé Moravia Banky ve společném úmyslu v rozporu s obchodním zákoníkem i přes nedoporučující stanovisko členů centrálního úvěrového výboru banky, jehož byl obžalovaný Jiří N. předsedou, schválili poskytnutí úvěrů, resp. uzavřeli smlouvu o poskytnutí úvěrů společnosti ASA a.s. přesto, že tyto úvěry nebyly dostatečně zajištěny, společnost ASA a.s. od svého vzniku nevyvíjela žádnou činnost, neměla zaměstnance, nepředložila bance roční daňová přiznání, bylo možné předpokládat, že nevedla účetnictví, nevlastnila žádný majetek, nebylo možné stanovit její postavení na trhu, její základní jmění činilo toliko 100 000 Kč a nesplňovala tak zákonné podmínky pro existenci akciové společnosti a byla aktivována pouze pro koupi cenných papírů emitenta SAFINA, a.s. Společnosti ASA a.s. byl poskytnut úvěr ve výši 94 000 000 Kč, kdy úvěr posléze nebyl splacen z volných zdrojů této společnosti, a způsobená škoda byla uhrazena z výnosu úvěru dle smlouvy o úvěru, který byl poskytnut v důsledku protiprávního jednání obžalovaných Ing. Jiřího B., Doc. Ing. Petra G., CSc., Ing. Josefa K., Ing. Dalibora K. a Mgr. Pavla V., čímž byla Moravia Bance způsobena škoda ve výši 94 000 000 Kč. Dále byl poskytnut úvěr společnosti ASA a.s. ve výši 137 000 000 Kč, přičemž úvěr posléze nebyl splacen, čímž byla bance způsobena škoda ve výši 137 000 000 Kč.

Citace (volně): Napadeným usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 11. 2012, č. j. 35 T 15/2001-22144, bylo zastaveno trestní stíhání obžalovaných s odůvodněním, že stíhání je již promlčeno. V odůvodnění napadeného usnesení Krajský soud v Ostravě konstatoval, že trestní stíhání obžalovaných je vedeno od roku 2000, přičemž dne 1. 1. 2010 nabyt účinnosti nový trestní zákoník, v němž jsou příznivěji upraveny podmínky trestnosti pro všechny obžalované ve vztahu k popsáným skutkům. Proti tomu podal státní zástupce stížnost. V podané stížnosti namítl, že v dané trestní věci byly prováděny úkony bezprostředně směřující k meritornímu rozhodnutí, jež promlčení trestního stíhání přerušovaly. Postup nalézacího soudu, jímž těmto, do 31. 12. 2009 relevantním, úkonům odnímá se zpětnou účinností jejich hmotněprávní účinky, považuje státní zástupce za nepřipustný retroaktivní výklad příslušné právní normy. Navrhl proto, aby Vrchní soud v Olomouci zrušil napadené usnesení a uložil orgánu, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Po přezkoumání napadeného usnesení, stížnosti státního zástupce, jakož i veškerého spisového materiálu se Vrchní soud v Olomouci ztotožnil se závěry státního zástupce, obsaženými v jím podané stížnosti proti napadenému usnesení. Byť tak bylo trestní stíhání obžalovaných zahájeno v roce 2000, resp. 2001 a podána obžaloba, bylo následně konáno mnoho hlavních líčení a byl vyhlášen rozsudek. Těmito úkony směřujícími ke stíhání pachatelů došlo ve smyslu trestního zákona k přerušování běhu promlčecí doby a k počátku běhu promlčecí doby nové. Dne 1. 1. 2013 vyhlásil prezident České republiky amnestii. Vrchní soud v Olomouci po zrušení napadeného usnesení nově rozhodl tak, že obžalovaní jsou účastní amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 podle čl. II a zastavil jejich trestní stíhání pro shora popsané skutky, neboť v trestním stíhání nelze pokračovat, nařídil-li to prezident republiky, uživ svého práva udílet milost nebo amnestii.

Číslo:	18
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 4/2013-4601
Soudce:	Jiří Zouhar
Skutek:	zločin podvodu
Škoda:	16 953 717 Kč
Počet obžalovaných:	1
Obžalování (amnestování):	Milan Š.
Související stíhané osoby:	Zbigniew Marian A., Bedřich H., Ivan M., Alena H., Ing. Ivo R., Tomáš R., Vlastimil K., Ing. Zdeněk R., Jiří K., Václav B., Jitka S., Jiří P., Jan Z., Miroslav G., Petr Š., Miroslav H., Zdenko P.
Klíčová slova:	získávání luxusních automobilů na leasing, jejich vyvážení a prodej do Běloruska a následné nahlášení jejich zcizení

Podstata: Skupina osob včetně obžalovaného uzavírala různé leasingové smlouvy o pronájmech motorových vozidel, pronajatá luxusní vozidla osoby převážely přes hranice z Polska do Běloruska, tam vozidla byla prodána nezjištěným osobám, načež bylo v ČR, na Slovensku nebo v Maďarsku nahlášeno odcizení vozidel. Tím obžalovaný Milan Š. způsobil s ostatními osobami ve 14 případech (Milan Š. figuroval ve všech těchto případech) různým společností škodu ve výši 16 953 717 Kč.

Citace (volně): Obžalovanému M. Š. bylo poprvé sděleno obvinění dne 13. 11. 1997. Dne 22. 11. 1999 byla na obžalovaného podána obžaloba. Jelikož se nalézacímu soudu nepodařilo zajistit účast obžalovaného u hlavního líčení a dále s ohledem na podanou obžalobu, v rámci které byl obžalovaný označen jako neznámého pobytu, vydal předseda senátu dne 3. 8. 2004 na obžalovaného M. Š. příkaz k zatčení, neboť u něj shledal důvody vazby. Tento příkaz k zatčení byl opakovaně urgován, avšak nepodařilo se jej realizovat, což následně vyústilo v rozhodnutí nalézacího soudu dne 14. 3. 2005, což vedlo k tomu, že řízení proti obžalovanému bude konáno proti uprchlému. Rozsudkem ze dne 6. 1. 2006 byl obžalovaný Milan Š. uznán vinným trestným činem podvodu a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 7 let. Dne 8. 1. 2007 byl vydán příkaz k dodání obžalovaného do výkonu trestu. Ten byl realizován dne 12. 1. 2012. Na základě žádosti obžalovaného byl následně zrušen odsuzující rozsudek z důvodu znovu provedení hlavního líčení. Odsuzující rozsudek ze dne 6. 1. 2006 byl zrušen, nové hlavní líčení vyústilo v odsuzující rozsudek ze dne 30. 3. 2012. Obžalovaný tento rozsudek napadl odvoláním, načež napadený rozsudek byl částečně zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí. Následně byl nalézacím soudem dne 12. 10. 2012 obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu a odsouzen na 5 a půl roku odnětí svobody. Dále bylo rozhodnuto v rámci adhezního řízení. Tento rozsudek obžalovaný napadl odvoláním a z tohoto důvodu byla věc předložena dne 3. 1. 2013 Vrchnímu soudu v Olomouci, jako soudu odvolacímu, k rozhodnutí. Dne 1. 1. 2013 vyhlásil prezident republiky amnestii, Vrchní soud v Olomouci tak byl povinen zjišťovat, zda amnestie na tuto dopadá či nikoliv.

Obžalovaný se v daném okamžiku nacházel ve vazbě, a tedy k datu 1. 1. 2013 nebylo vůči tomuto vedeno řízení proti uprchlému. Trestní stíhání jmenovaného obžalovaného bylo zahájeno poprvé v roce 1997 a z uvedeného je zřejmé, že k 1. 1. 2013 uplynula nepochybně doba více než 8 let. Pro zločin podvodu je trestní sazba stanovena v rozpětí 5 – 10 let. Senát si je plně vědom toho, že řízení ve věci trvá zhruba 15 roků, přičemž zhruba 13 roků se tomuto obžalovaný vyhýbal pobytím mimo území republiky. Nicméně je však přesvědčen o tom, že pokud by prezident mínil v amnestii zohlednit tuto skutečnost, pak by to v ní uvedl, což se však nestalo. Za této situace má proto senát rozhodující za to, že amnestie v čl. II musí dopadnout i na stíhání obžalovaného M. Š., a to bez ohledu na to, jakým způsobem se choval a co zapříčinilo délku doby jeho trestního stíhání. V této situaci se jeví jako vhodné připomenout úlohu a roli soudů v rámci dělby moci ve státě, kdy v daném okamžiku je úkolem soudu, aby vyhlášenou amnestií toliko aplikoval v praxi. Z těchto důvodů bylo trestní stíhání obžalovaného zastaveno, neboť je účasten amnestie ze dne 1. 1. 2013 dle čl. II této.

Číslo:	19
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 8/2013-74
Soudce:	Milan Kaderka
Skutek:	trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění, trestný čin zneužívání informací v obchodním styku dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stadiu pokusu
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 37 T 7/2010-56
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Jan K.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 37 T 7/2010-56
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 37 T 7/2010-56

Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 37 T 7/2010-56.

Citace (volně): Usnesením Krajského soudu v Ostravě bylo s ohledem na čl. II amnestie prezidenta republiky zastaveno trestní stíhání obžalovaného. Rozhodnutí bylo napadeno stížností státního zástupce. Ve stížnosti stěžovatel uvádí, že je na jedné straně právně nenapadnutelnou skutečností, že v dané trestní věci jsou splněny podmínky čl. II amnestie o zastavení stíhání. Na druhé straně je však nutno dle stěžovatele vycházet také z toho, zda rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii, o které se napadené rozhodnutí opírá, je rozhodnutím učiněným v souladu se zákony našeho demokratického státu a zda se případně nejedná o akt, který by mohl být v rozporu se zákonnými předpisy nejvyšší právní síly. V souvislosti s tímto konstatováním pak stěžovatel poukazuje i na znění Listiny základních práv a svobod, konkrétně na článek 8 tohoto právního předpisu. Ze samotného prostého výkladu daného znění předmětného článku lze nepochybně vyslovit i závěr, že jestliže lze pachatele stíhat (a za zákonem stanovených podmínek i odsoudit) jen podle zákona, pak pouze podle právního předpisu, majícího právní sílu alespoň zákona, je možno vůči takovému pachateli trestní stíhání zastavit. Dále pak státní zástupce poukazuje i na skutečnost, za jakých okolností bylo předmětné rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii v konečném důsledku kontrasignováno.

Po přezkoumání napadeného usnesení, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, musí ovšem stížnostní soud konstatovat, že podaná stížnost důvodná není. Je třeba především konstatovat, že na základě obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 14. 6. 1999, byl obžalovaný Jan K. společně se spoluobžalovanými Miloslavem K., Michalem Š., Jiřím P. a Ing. Blahoslavem H. stíhán pro poměrně rozsáhlou majetkovou trestnou činnost. Jak dále správně uvádí nalézací soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí, trestní stíhání obžalovaného K. bylo usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 7. 2010, které nabylo právní moci dne 10. 8. 2010, přerušeno. Důvodem byl fakt, že v průběhu řízení před soudem bylo zjištěno, že obžalovaný K. byl hospitalizován v psychiatrické léčebně. Procesní soud opakovaně činil dotazy na zdravotní stav obžalovaného, na něž odpovídal primář oddělení psychiatrie a psychoterapie s psychosomatikou Svitavské nemocnice, a.s., v tom smyslu, že obžalovaný K. není schopen účasti u hlavního líčení, není schopen brát platnou účast u úředních jednání, není schopen řádně vnímat probíhající dění a náležitě se bránit. Následně pak krajský soud svým usnesením ze dne 14. 1. 2013 rozhodl o pokračování v trestním stíhání obžalovaného a následně o jeho zastavení, když nalézací soud dospěl k závěru, že jmenovaný je účasten amnestie prezidenta republiky.

Trestní stíhání obžalovaného K. bylo zahájeno na základě záznamu o sdělení obvinění ze dne 26. 11. 1998, který jmenovaný převzal dne 8. 12. 1998. (...) Stížnostní soud uzavírá, že podle jeho přesvědčení postupoval krajský soud správně, pokud shledal, že v dané trestní věci jsou splněny podmínky pro zastavení stíhání obžalovaného K. s ohledem na splnění podmínek článku II amnestie. Senát stížnostního soudu také učinil závěr, že podle jeho názoru není možné najisto postavit, zda rozhodnutí o amnestii z 1. 1. 2013 je takovým pramenem práva, který má charakter zákona. (...) Stížnost státního zástupce se proto zamítá.

Číslo:	20 (souvislost s 19)
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 9/2013-2639
Soudce:	Milan Kaderka, Miloslav Stankuš
Skutek:	trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění, pomoc k trestnému činu zneužívání informací v obchodním styku
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 37 T 5/99-2624
Počet obžalovaných:	4
Obžalovaní (amnestovaní):	Michal Š., Miloslav K., Jiří P., Ing. Blahoslav H.
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 37 T 5/99-2624
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 37 T 5/99-2624
<p>Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 37 T 5/99-2624.</p> <p>Citace (volně): Usnesením Krajského soudu v Ostravě bylo s ohledem na čl. II amnestie prezidenta republiky zastaveno trestní stíhání obžalovaných. Rozhodnutí bylo napadeno stížností státního zástupce. Ve stížnosti stěžovatel uvádí, že je na jedné straně právně nenapadnutelnou skutečností, že v dané trestní věci jsou splněny podmínky čl. II amnestie o zastavení stíhání. Na druhé straně je však nutno dle stěžovatele vycházet také z toho, zda rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii, o které se napadené rozhodnutí opírá, je rozhodnutím učiněným v souladu se zákony našeho demokratického státu a zda se případně nejedná o akt, který by mohl být v rozporu se zákonnými předpisy nejvyšší právní síly. V souvislosti s tímto konstatováním pak stěžovatel poukazuje i na znění Listiny základních práv a svobod, konkrétně na článek 8 tohoto právního předpisu. Ze samotného prostého výkladu daného znění předmětného článku lze nepochybně vyslovit i závěr, že jestliže lze pachatele stíhat (a za zákonem stanovených podmínek i odsoudit) jen podle zákona, pak pouze podle právního předpisu, majícího právní sílu alespoň zákona, je možno vůči takovému pachateli trestní stíhání zastavit. Dále pak státní zástupce poukazuje i na skutečnost, za jakých okolností bylo předmětné rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii v konečném důsledku kontrasignováno.</p> <p>Po přezkoumání napadeného usnesení, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, musí ovšem stížnostní soud konstatovat, že podaná stížnost důvodná není. Pokud jde o stručnou rekapitulaci řízení, je třeba především konstatovat, že na základě obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 14. 6. 1999, byli obžalovaní společně se spoluobžalovaným Janem K., jehož trestní stíhání bylo posléze vedeno samostatně, stíháni pro poměrně rozsáhlou majetkovou trestnou činnost. Nalézací soud napadeným usnesením rozhodl o zastavení trestního stíhání obžalovaných, když dospěl k závěru, že jmenovaní jsou účastni amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, konkrétně podle článku II tohoto rozhodnutí.</p> <p>Předně je třeba konstatovat, že trestní stíhání obžalovaných nebylo ke dni 1. 1. 2013 skončeno. Stejně tak nebylo ke dni 1. 1. 2013, ale ani v žádné jiné fázi řízení proti obžalovaným, vedeno řízení jako proti uprchlému. Trestní stíhání obžalovaných bylo zahájeno v letech 1998 a 1999. Z výše uvedeného je zřejmé, že i poslední podmínka pro aplikaci aboliční části amnestie, tedy, že se jedná o trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody, nepřevyšující 10 let, byla v daném případě splněna. Stížnostní soud uzavírá, že podle jeho přesvědčení postupoval krajský soud správně, pokud shledal, že v dané trestní věci jsou splněny podmínky pro zastavení stíhání obžalovaných s ohledem na splnění podmínek článku II amnestie. Senát stížnostního soudu také učinil závěr, že podle jeho názoru není možné najisto postavit, zda rozhodnutí o amnestii z 1. 1. 2013 je takovým pramenem práva, který má charakter zákona. Senát ve věci rozhodující se kloní spíše k názoru, že se v případě rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii jedná o pramen práva, který sice na straně jedné má atributy zákona (byl publikován ve sbírce zákonů a má obecnou povahu), na druhé straně nebyl přijat způsobem, který pro přijetí zákona stanoví Ústava České republiky a orgánem, který je z Ústavy nadán k přijímání zákonů a stejně tak nebyl výslovně při své publikaci jako zákon označen. (...) Stížnost státního zástupce se proto zamítá.</p>	

Číslo:	21
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 13/2013-7440
Soudce:	Jiří Zouhar
Skutek:	trestný čin účasti na zločinném spolčení
Škoda:	viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7239
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	PhDr. Vladislav Větrovec
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7239
Klíčová slova:	konkursní mafie kolem soudce Jiřího Berky
<p>Podstata: viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7239.</p> <p>Citace (volně): Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 10. 1. 2013 bylo rozhodnuto, že obžalovaný PhDr. Vladislav V. je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 a podle čl. II bylo trestní stíhání zastaveno. Proti tomu podal státní zástupce stížnost, neboť má za to, že právní názor krajského soudu ohledně pokračujícího trestného činu účasti na zločinném spolčení je z pohledu aplikace abolicie na jednotlivé dílčí útoky vadný. Pojetí pokračování v trestném činu, tak jak bylo vyloženo krajským soudem v předmětném usnesení, tj. jeden trestný čin a jeden skutek, bylo platným do účinnosti novely trestního řádu zák. č. 265/2001 Sb., kdy tato novela doplnila ustanovení, čímž došlo u pokračování v trestném činu k jinému vymezení skutku. Od účinnosti této novely je třeba vždy ohledně každého dílčího útoku trestného činu zahájit trestní stíhání, podat obžalobu a rozhodnout ať již rozsudkem nebo jiným meritorním rozhodnutím. Dále poukázal na to, že u pěti společností bylo zahájeno trestní stíhání v letech 2005 až 2006 a na tyto by amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 nedopadla, neboť by nebyla splněna podmínka uplynutí více než 8 let od zahájení trestního stíhání. Bylo poukázáno rovněž na právní názor, vyplývající ze stanoviska Ministerstva spravedlnosti, že abolovat lze toliko jednotlivé dílčí útoky pokračujícího trestného činu. Stěžovatel má za to, že nejde o pokračování v trestném činu, ale toliko o jediný skutek a pokud byla vydána usnesení o zahájení trestního stíhání obžalovaného opakovaně, byl tak fakticky pouze upřesňován tentýž skutek. Proto se stěžovatel ztotožnil v posouzení dopadu čl. II amnestie s hodnocením krajského soudu, byť však ze zcela jiných důvodů, a to, že se jedná o trvalý trestný čin, pro který bylo zahájeno trestní stíhání dnem 14. 5. 2004, s horní hranicí trestní sazby do 10 let. Stěžovatel má však za to, že před samotnou aplikací této amnestie bude nutné jako předběžnou otázku posoudit, zda takovéto rozhodnutí není v rozporu s ústavním pořádkem.</p> <p>Po přezkoumání napadeného usnesení stížnostní soud konstatuje, že krajský soud v zásadě nepochybil, pokud dospěl k závěru, že na trestní věc obžalovaného PhDr. V. V. dopadá amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, a to jejího čl. II. Stížnostní soud se ztotožnil s právním názorem, vyjádřeným státním zástupcem v jeho opravném prostředku, pokud jde o posouzení zmiňovaného jednání obžalovaného jako trvalého trestného činu a nikoli jako pokračujícího trestného činu tak, jak jej posoudil v napadeném usnesení krajský soud. Jinak by bylo možno aplikovat abolicie toliko na skutky – dílčí útoky, pro které bylo zahájeno trestní stíhání obžalovaného toliko dne 14. 5. 2004, tedy tato by dopadla jen na část stíhaného jednání obžalovaného. Nicméně stížnostní soud, jak již bylo výše uvedeno, se ztotožnil s právním názorem stěžovatele v tom směru, že trestný čin účasti na zločinném spolčení je svou povahou trestným činem trvalým. Trvalý trestný čin představuje jediný skutek a jeden trestný čin. Uvedené skutečnosti tak bezesbýtku naplňují podmínky zastavení trestního stíhání, jež vyplývají z čl. II amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. Pokud jde o otázku ústavnosti amnestie, je nutno konstatovat, že tato otázka byla již rozhodnuta Ústavním soudem ČR dne 5. 3. 2013, a to odmítnutím návrhu skupiny senátorů na zrušení čl. II amnestie. S ohledem na uvedené bylo proto rozhodnuto, že se stížnost státního zástupce zamítá.</p>	

Číslo:	22 (souvislost s 21)
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 14/2013-7449
Soudce:	Jiří Zouhar
Skutek:	trestný čin účasti na zločinném spolčení, pokračující trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele spáchaný ve prospěch zločinného spolčení
Škoda:	viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7268
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	JUDr. Jiří Berka
Související stíhané osoby:	JUDr. Daniel Thonat , Petr Tuhý , Ing. Martin Jurenka , Lubor Kindl
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7268

Podstata: viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7268.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal stížnost státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 10. 1. 2013 a rozhodl tak, že se napadené usnesení zrušuje a nově se rozhoduje takto: podle čl. II amnestie se trestní stíhání obžalovaného JUDr. Jiřího Berky ohledně jednání týkajícího se společností Krušnohorské strojírný, RETEMA a.s., ZKL Klášterec nad Ohří, Stavební podnik Ralsko, Zbrojovka Brno a.s. a Union banka zastavuje; ohledně společností Báňské stavby Most, Zemědělské družstvo KRAVAŘE v Čechách, Mostecké obchodní sdružení – export, import a Grafostroj se krajskému soudu ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Výše uvedeným usnesením bylo zastaveno stíhání obžalovaného JUDr. Jiřího Berky. Proti tomu podal státní zástupce stížnost. Zprv uvedl, že (...) jelikož je obžalovaný stíhán pro pokračující trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele spáchaný ve prospěch zločinného spolčení podle trestního zákona, pak zvýšená horní hranice trestní sazby odnětí svobody o jednu třetinu činí 13 let a 4 měsíce a za této situace není naplněna jedna z podmínek amnestie (trest odnětí svobody nepřevyšující 10 let). Zadruhé uvedl, že obžalovaný JUDr. Berka je stíhán celkem pro 10 dílčích útoků, pro které bylo zahájováno trestní stíhání v letech 2003 – 2006. Právní názor, že abolovat lze toliko jednotlivé dílčí útoky, vyplývá i ze stanoviska ministerstva spravedlnosti. K argumentaci stěžovatel dále uvedl, že na trestní stíhání skutků, pro něž bylo zahájeno trestní stíhání v letech 2005 až 2006, amnestie prezidenta pro nesplnění další podmínky, a to uplynutí více než 8 let od zahájení trestního stíhání, nedopadá. Zatřetí se stěžovatel zabýval problematikou trestní sazby při kvalifikaci podle trestního zákoníku. Právní kvalifikace jednání obžalovaného jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle trestního zákona odpovídá v nové právní úpravě trestního zákoníku trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby s horní hranicí trestní sazby ve výši 12 let. V případě spáchání tohoto zločinu ve prospěch zločinného spolčení dílem dokonaného a dílem ve stádiu pokusu by trestní sazba činila 15 let. V obou případech by sazby byly zcela mimo vymezený rozsah trestných činů, jichž se amnestie v čl. II týká (trestné činy, pro něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující 10 let). Začtvrté stěžovatel uvádí, že trestný čin účast na zločinném spolčení byl spáchán v jednočinném souběhu s trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele spáchaným ve prospěch zločinného spolčení, a proto řízení o tomto trestném činu nelze zastavit z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. a) trestního řád, neboť by došlo k zastavení řízení jako celku.

Po přezkoumání napadeného usnesení, v kontextu opravného prostředku stěžovatele a v návaznosti na spisový materiál, možno konstatovat, že se stížnostní soud s opravným prostředkem ztotožnil toliko částečně (bod druhý a částečně bod čtvrtý argumentace státního zástupce), přičemž částečně se ztotožnil i se závěry, k nimž dospěl v napadeném usnesení krajský soud. Stížnostní soud dospěl k závěru, že čl. II amnestie dopadá toliko na část trestné činnosti obžalovaného JUDr. J. Berky, nikoli tedy na celou, jak to vyplývá z napadeného usnesení.

Číslo:	23 (souvislost s 22)
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 15/2013-7461
Soudce:	Jiří Zouhar
Skutek:	trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku
Škoda:	viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7272
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	JUDr. Marta Čiháková
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7272
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7272

Podstata: viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7272.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal stížnost státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 11. 1. 2013 a rozhodl, že se stížnost státního zástupce zamítá.

Uvedeným usnesením bylo trestní stíhání obžalované JUDr. Marty Čihákové zastaveno. Proti tomu podal státní zástupce stížnost, v jejímž odůvodnění uvedl, že se ztotožňuje se základním posouzením, tj. zda jsou splněny podmínky uvedené v čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ohledně úpadce RETEMA, a.s. Nicméně před samotnou aplikací amnestie má za to, že jako předběžnou otázku je nezbytné posoudit, zda takové rozhodnutí není v rozporu s ústavním pořádkem. V tomto směru byl učiněn odkaz na Městský soud v Praze v jiné trestní věci, kdy bylo rozhodnuto o přerušení trestního stíhání a věc byla předložena Ústavnímu soudu s tím, že soud má za to, že amnestie je v rozporu s ústavním pořádkem a dále bylo poukázáno na návrh skupiny 30 senátorů Senátu Parlamentu České republiky ze dne 14. 1. 2013 na zahájení řízení a zrušení čl. II amnestie prezidenta republiky.

Po přezkoumání napadeného usnesení, v kontextu opravného prostředku stěžovatele a v návaznosti na přiložený spisový materiál, stížnostní soud konstatuje, že krajský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že na trestní věc obžalované JUDr. M. Čihákové z části dopadá amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, a to její čl. II, kterým je nařízeno, aby bylo zastaveno pravomocně neskončené trestní stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. 1. 2013 uplynulo více než 8 let pro trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody, nepřevyšující 10 let. Krajský soud se zabýval všemi podmínkami, vyplývajícími z čl. II amnestie a jeho následný závěr včetně argumentace v tom směru, že aboliční rozhodnutí dopadá toliko na společnost RETEMA, a.s., je správné. Ostatně ani stěžovatel v tomto směru ve svém opravném prostředku nevznesl žádných výhrad. Možno proto toliko formálně upozornit na jisté pochybení v odůvodnění napadeného usnesení, na které poukázal rovněž i stěžovatel, spočívající v tom, že krajský soud mylně jako subjekt, na který dopadá aboliční rozhodnutí, uvedl společnost Báňské stavby Most, a.s., když však veškeré jeho závěry ohledně aplikace čl. II amnestie se týkaly a také dopadaly jen na společnost RETEMA, a.s., která je také správně uvedena ve výroku napadeného usnesení. Toto pochybení stížnostní soud považuje za víceméně formální, které nemá žádný vliv na správnost vlastního rozhodnutí. Kromě tohoto jistého nedopatření však nebylo v postupu krajského soudu v rámci aplikace čl. II amnestie ze dne 1. 1. 2013 shledáno žádné pochybení. Pokud se státní zástupce ve svém opravném prostředku domáhal toho, aby v dané věci bylo s konečným rozhodnutím vyčkáno do okamžiku, až bude o otázce ústavnosti čl. II amnestie rozhodnuto Ústavním soudem s ohledem na jím uváděné skutečnosti, je nutno uvést, že v této otázce již rozhodnuto je, což vyplývá z usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 5. 3. 2013, kterým plénum Ústavního soudu rozhodlo o zmiňovaném návrhu skupiny senátorů, který byl odmítnut. Za této situace se tak námitka stěžovatele stala nedůvodnou. S ohledem na uvedené bylo proto rozhodnuto, že se stížnost státního zástupce zamítá.

Číslo:	24 (souvislost s 22)
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 16/2013-7469
Soudce:	Jiří Zouhar
Skutek:	trestný čin účasti na zločinném spolčení, pokračující trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku spáchaný ve prospěch zločinného spolčení ve spolupachatelství dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu, trestný čin poškozování věřitele spáchaný ve prospěch zločinného spolčení ve spolupachatelství, trestný čin podvodu
Škoda:	viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7279
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	JUDr. Daniel Thonat
Související stíhané osoby:	JUDr. Jiří Berka , Petr Tuhý , Ing. Martin Jurenka , Lubor Kindl
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7279

Podstata: viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7279.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal stížnost státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 11. 1. 2013 a rozhodl tak, že se napadené usnesení zrušuje a nově se rozhoduje takto: podle čl. II amnestie se trestní stíhání obžalovaného JUDr. Daniela Thonata ohledně jednání týkajícího se společností Krušnohorské strojírny, RETEMA a.s., ZKL Klášterec nad Ohří, Stavební podnik Ralsko, Union banka a Potraviny Ústí nad Labem s. p. zastavuje; ohledně společností Báňské stavby Most, Zemědělské družstvo KRAVAŘE v Čechách, Mostecké obchodní sdružení – export, import a Grafostroj se krajskému soudu ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Výše uvedeným usnesením bylo zastaveno stíhání obžalovaného JUDr. Daniela Thonata. Proti tomu podal státní zástupce stížnost. Zprvė uvedl, že (...) jelikož je obžalovaný stíhán pro trestné činy porušování povinnosti při správě cizího majetku a poškozování věřitele spáchané ve prospěch zločinného spolčení a ve spolupachatelství dle trestního zákona, pak zvýšená horní hranice trestní sazby odnětí svobody o jednu třetinu činí 10 let a 8 měsíců a za této situace není naplněna jedna z podmínek amnestie. Zadruhé uvedl, že obžalovaný JUDr. Thonat je stíhán pro více dílčích útoků, pro které bylo zahajováno trestní stíhání v letech 2004 – 2006. Právní názor, že abolovat lze toliko jednotlivé dílčí útoky, vyplývá i ze stanoviska ministerstva spravedlnosti. K argumentaci stěžovatel dále uvedl, že na trestní stíhání skutků, pro něž bylo zahájeno trestní stíhání v letech 2005 až 2006, amnestie prezidenta pro nesplnění další podmínky, a to uplynutí více než 8 let od zahájení trestního stíhání, nedopadá. Zatřetí stěžovatel uvádí, že trestný čin účast na zločinném spolčení byl spáchan v jednočinném souběhu s trestnými činy porušování povinnosti při správě cizího majetku podle trestního zákona, spáchaným ve prospěch zločinného spolčení ve spolupachatelství dílem dokonaného, dílem ve stadiu pokusu, a poškozování věřitele podle trestního zákona, spáchaným ve prospěch zločinného spolčení ve spolupachatelství, a proto řízení o tomto trestném činu nelze zastavit z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. a) trestního řádu, neboť by došlo k zastavení řízení jako celku.

Po přezkoumání napadeného usnesení, v kontextu opravného prostředku stěžovatele a v návaznosti na spisový materiál, možno konstatovat, že se stížnostní soud s opravným prostředkem ztotožnil toliko částečně (bod druhý a částečně bod třetí argumentace státního zástupce) a částečně se ztotožnil i se závěry, k nimž dospěl v napadeném usnesení krajský soud. Po vyhodnocení všech rozhodných a podstatných skutečností dospěl následně stížnostní soud k závěru, že čl. II amnestie dopadá toliko na část trestné činnosti obžalovaného JUDr. D. Thonata, nikoli tedy na celou, jak to vyplývá z napadeného usnesení.

Číslo:	25 (souvislost s 22)
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 17/2013-7454
Soudce:	Jiří Zouhar
Skutek:	trestný čin účasti na zločinném spolčení, trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu
Škoda:	viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7299
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Lubor Kindl
Související stíhané osoby:	JUDr. Jiří Berka , JUDr. Daniel Thonat , Petr Tuhý , Ing. Martin Jurenka
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7299

Podstata: viz Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č. j. 9 T 1/2007-7299.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal stížnost státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 11. 1. 2013 a rozhodl tak, že se napadené usnesení zrušuje a nově se rozhoduje takto: podle čl. II amnestie se trestní stíhání obžalovaného Lubora Kindla ohledně jednání týkajícího se společností Krušnohorské strojírny, RETEMA a.s., ZKL Klášterec nad Ohří, Stavební podnik Ralsko a Zbrojovka Brno a.s. zastavuje; ohledně společnosti Báňské stavby Most se krajskému soudu ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Výše uvedeným usnesením bylo zastaveno stíhání obžalovaného Lubora Kindla. Proti tomu podal státní zástupce stížnost. Předně považoval za nutné vyjádřit se k vadnému posouzení zmíněných trestných činů jako „pokračujících“. Trestný čin účasti na zločinném spolčení podle trestního zákona je svou povahou trestným činem trvajícím a delší trvání je v tomto případě znakem skutkové podstaty. Pokud se tedy obžalovaný L. Kindl dopouštěl tohoto trestného činu průběžně a soustavně po delší dobu, vymezenou v jednotlivých usneseních o zahájení trestního stíhání, v obžalobě, i zrušeném rozsudku tím, že jako pracovník, pověřovaný správcí konkursních podstat ke zpeněžování a sepisování konkursních podstat, zajišťoval kontakt a podklady pro osoby a obchodní společnosti, v jejich prospěch byl majetek odčerpáván a poskytoval další součinnost osobám, které následně ve prospěch zločinného spolčení páchaly již samostatně různorodou trestnou činnost, nejde o pokračování ve smyslu trestního zákona, ale jde o jediný skutek. Pokud byla vydávána usnesení o zahájení trestního stíhání obžalovaného L. Kindla opakovaně v letech 2004 – 2005, pak byl tímto fakticky pouze upřesňován tentýž skutek. Tento trestný čin však byl spáchán v jednočinném souběhu s trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku, spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dle trestního zákona dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu, a proto řízení o tomto trestném činu nelze zastavit z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. a) trestního řádu, neboť by došlo k zastavení řízení jako celku. Dále státní zástupce uvedl, že (...) jelikož je obžalovaný L. Kindl stíhán pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle trestního zákona, spáchaný ve prospěch zločinného spolčení dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu, pak zvýšená horní hranice trestní sazby odnětí svobody o jednu třetinu činí 10 let a 8 měsíců a za této situace není naplněna jedna z podmínek amnestie (trest odnětí svobody nepřevyšující 10 let).

Po přezkoumání napadeného usnesení, v kontextu opravného prostředku stěžovatele a v návaznosti na spisový materiál, možno konstatovat, že se stížnostní soud s opravným prostředkem ztotožnil toliko částečně (částečně s první částí argumentace státního zástupce) a částečně se ztotožnil i se závěry, k nimž dospěl v napadeném usnesení krajský soud. Po vyhodnocení všech rozhodných skutečností, s přihlédnutím k popisu skutku a v rámci něho k jednání obžalovaného L. Kindla, dospěl následně stížnostní soud k závěru, že čl. II amnestie je možno vztáhnout toliko na část trestné činnosti obžalovaného L. Kindla, nikoli tedy na celou, jak to vyplývá z napadeného usnesení.

Číslo:	26
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 19/2013-11721
Soudce:	Milan Kaderka
Skutek:	trestný čin podvodu (i dílem dokonáný a dílem nedokonáný, ve stadiu pokusu), trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku (i dílem dokonáný a dílem nedokonáný, ve stadiu pokusu či pomoci), trestný čin porušování závazných pravidel hospodářského styku
Škoda:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 54 T 1/2004-11653
Počet obžalovaných:	6
Obžalovaní (amnestovaní):	Miroslav Kalinský , Mgr. Petr V. , Pavel Jendrulek , Luděk Sedláček , Ing. Michal Hálko , Mgr. František Janda
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 54 T 1/2004-11653
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Ostravě č. j. 54 T 1/2004-11653
<p>Podstata: viz Krajský soud v Ostravě č. j. 54 T 1/2004-11653. Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal stížnost státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 1. 2013 a rozhodl tak, že se stížnost státního zástupce zamítá.</p> <p>Napadeným rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě bylo rozhodnuto tak, že se trestní stíhání obžalovaných zastavuje s ohledem na amnestii prezidenta republiky. Toto rozhodnutí bylo napadeno stížností státního zástupce. Stěžovatel konstatuje, že podstatou jeho stížnostních námitek je to, že dle jeho názoru měl nalézací soud trestní stíhání přerušit a věc předložit Ústavnímu soudu k posouzení otázky, zda článek II Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 je či není v rozporu s ústavním pořádkem. Rozhodnutí prezidenta udělovat amnestii vyžaduje ke své platnosti spolupodpis předsedy vlády, nebo jím pověřeného člena vlády. K spolupodpisu předsedy vlády v tomto případě došlo. Státní zástupce poukazuje na to, že za rozhodnutí prezidenta, které vyžaduje spolupodpis předsedy vlády, nebo jím pověřeného člena vlády, odpovídá vláda. Ta se však nikdy na svém zasedání amnestií a jejími důsledky nezabývala. V další části si státní zástupce klade otázku, zda článek II amnestie neporušuje i další ustanovení, zejména Listinu základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Článkem II amnestie prezident znemožnil oprávněným poškozeným domoci se výroku o náhradě škody již v trestním řízení. Poškození musí uplatnit svá práva v řízení před civilním soudem. To jen dále poškozuje jejich právo, uvedené v článku 38 Listiny. Stěžovatel má dále za to, že by měl být řešen i případný rozpor amnestie s článkem 11 Listiny. Poškození byli v důsledku rozhodnutí o amnestii připraveni o reálnou možnost dosáhnout odškodnění, tedy vrácení svého majetku, nebo alespoň jeho dílčí části. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na to, že právo na majetek je přitom jedním ze základních práv a stát má podle ústavního pořádku i mezinárodních smluv povinnost ho ochránit, aniž by postupy k prosazení základního práva byly zbytečně nákladné.</p> <p>Po přezkoumání napadeného usnesení, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, musí stížnostní soud konstatovat, že podaná stížnost důvodná není. Pokud jde o stručnou rekapitulaci řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, nutno konstatovat, že na základě dvou obžalob byli obžalovaní stíháni pro rozsáhlý komplex majetkové trestné činnosti. Jak dále správně uvádí nalézací soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tento svým rozsudkem ze dne 30. 9. 2010 uznal jmenované obžalované vinnými zažalovanou trestnou činností a udělil jim tresty. V rámci řízení odvolacího pak Vrchní soud v Olomouci k odvolání všech obžalovaných svým rozsudkem ze dne 2. 11. 2012 výrok o vině uvedený v napadeném rozsudku částečně zrušil a ve vztahu ke skutkům vrátil věc nalézacímu soudu, aby učinil nové rozhodnutí. (...) Je možno konstatovat, že dle přesvědčení stížnostního soudu postupoval krajský soud správně s ohledem na to, že u všech jmenovaných byly splněny všechny shora naznačené podmínky, uvedené v článku II amnestie. K argumentaci státního zástupce konstatuje stížnostní soud toliko stručně, že je třeba odkázat na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 5. 3. 2013, v němž návrh na zrušení článku II amnestie Ústavní soud odmítá.</p>	

Číslo:	27
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 22/2013-1427
Soudce:	Jiří Zouhar, Miloslav Stankuš
Skutek:	trestný čin podvodu
Škoda:	viz Krajský soud v Brně č. j. 11 T 6/97-1322
Počet obžalovaných:	1
Obžalovaní (amnestovaní):	Vladimír Procházka
Související stíhané osoby:	viz Krajský soud v Brně č. j. 11 T 6/97-1322
Klíčová slova:	viz Krajský soud v Brně č. j. 11 T 6/97-1322

Podstata: viz Krajský soud v Brně č. j. 11 T 6/97-1322.

Citace (volně): Vrchní soud v Olomouci projednal stížnost státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 1. 2013 a rozhodl tak, že se stížnost státního zástupce zamítá.

Napadeným usnesením Krajského soudu v Brně bylo rozhodnuto tak, že s ohledem na čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 bylo trestní stíhání obžalovaného Vladimíra P. zastaveno, neboť to nařídil prezident republiky, uživ svého práva udělit amnestii. Proti tomu podal státní zástupce stížnost. V písemně vyhotovené stížnosti státní zástupce nevznesl žádné námitky stran meritorního rozhodnutí krajského soudu, neztotožnil se však s formálním pochybením soudu, který trestní stíhání obžalovaného zastavil, aniž by usnesení o zastavení trestního stíhání předcházelo vydání usnesení o jeho pokračování. Rozhodnutí o přerušení trestního stíhání má jen mezitímní charakter, protože se jím věc definitivně neřeší, ale vzhledem k existenci určitých překážek se pouze odkládá její meritorní rozhodnutí. Přerušení trestního stíhání je rozhodnutím zatímní povahy, neboť nastala některá z okolností, uvedených v trestním řádu, pro kterou nelze dále trestní stíhání účinně vést. V případě přerušení trestního stíhání je ale zájem pokračovat v trestním řízení a směřovat k některému ze zákonných způsobů skončení trestního stíhání. Pominutí důvodu přerušení trestního stíhání je třeba chápat materiálně, a to tím způsobem, že takovým pominutím důvodu přerušení trestního stíhání je i situace, kdy během přerušení trestního stíhání nastanou podmínky pro jiné rozhodnutí pro obžalovaného výhodnější.

Vzhledem k tomu, že stížností státního zástupce nebyl napaden výrok o zastavení trestního stíhání na základě použití rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013, byla přezkumná činnost stížnostního soudu omezena pouze na posouzení otázky, zdali byly v konkrétním případě splněny zákonné podmínky pro doplnění výroku napadeného usnesení o rozhodnutí o pokračování trestního stíhání obžalovaného tak, jak to bylo navrhováno státním zástupcem v jím podaném opravném prostředku. Rozhodnutí o přerušení trestního stíhání má jen mezitímní charakter, protože se jím věc definitivně neřeší, ale vzhledem k existenci určitých překážek se pouze odkládá její meritorní rozhodnutí. Soud je povinen pokračovat v trestním stíhání poté, jakmile odpadnou důvody, které vedly k jeho přerušení. V konkrétním případě byla důvodem přerušení trestního stíhání duševní choroba obžalovaného, který trpí reziduální schizofrenií, která má dle posledního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, progresivní charakter s nepříznivou prognózou do budoucnosti. Důvody, které v daném případě vedly k přerušení trestního stíhání, tak i nadále trvají a s ohledem na dikci ustanovení trestního řádu, který váže rozhodnutí o pokračování v trestním stíhání pouze a jedině na situaci, kdy důvody, které vedly k přerušení trestního stíhání, odpadnou, nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o pokračování stíhání obžalovaného. V konkrétně projednávaném případě by bylo možno rozhodnout o pokračování trestního stíhání pouze tehdy, pokud by na straně obžalovaného odezněly veškeré příznaky duševní choroby, která mu brání chápat smysl trestního stíhání. Dle názoru stížnostního soudu samotné rozhodnutí o užití amnestie prezidenta republiky proto není takovou skutečností. Nalézací soud proto postupoval správně, pokud v konkrétním případě rozhodl o použití rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, aniž by předtím rozhodl nebo vydal rozhodnutí o pokračování v trestním stíhání obžalovaného.

Číslo:	28
Soud:	Vrchní soud v Olomouci
Č. j. nebo sp. zn.:	6 To 69/2012-2367
Soudce:	Milan Kaderka, Miloslav Stankuš
Skutek:	trestný čin zneužívání informací v obchodním styku
Škoda:	340 639 000 Kč
Počet obžalovaných:	8
Obžalovaní (amnestovaní):	Petr Bezruč , JUDr. Radim Vicherek , Vítězslav Bednář , Pavel Sacký , Anna Vidláková , Ing. Dušan Biolek , Josef Ž. , Milan Drozdek
Související stíhané osoby:	nezjištěny
Klíčová slova:	Českomoravská družstevní spořitelna – spořitelní a úvěrní družstvo; IR – investorská a rozvojová a.s.; Svět aut a.s.; IR – leasingová, s.r.o.

Podstata: Obžalovaní společně jako členové orgánů (vyjma Josefa Ž.) výše uvedených společností v průběhu let 1998 a 1999 s vědomím nevýhodnosti pro společnost Českomoravská družstevní spořitelna – spořitelní a úvěrní družstvo (dále jen „ČMDS“) nebo pro společnost IR – leasingová schvalovali nebo uzavírali různé smlouvy ohledně cenných papírů či půjček.

Citace (volně): Obžalovaní uzavřeli s obžalovaným Josefem Ž. jako kupujícím „Smlouvu o koupi cenných papírů s právem opce“, jejímž předmětem byl, za předpokladu využití nákupní opce, prodej 3 000 kusů akcií společnosti IR – investorská a rozvojová a.s. za kupní cenu ve výši 602 000 000 Kč s opční prémie ve výši 172 000 000 Kč, s vědomím, že kupní cena a opční prémie není vzhledem k osobě kupujícího reálná, kdy Josef Ž. uhradil kupní cenu a opční prémie směnkou vlastní, na viděnou, vystavenou na částku 774 000 000 Kč, na základě čehož Pavel S. a Petr B. jménem ČMDS uzavřeli s Josefem Ž. smlouvu o zřízení zástavního práva k cenným papírům – předmětným akciím ve prospěch ČMDS. Následně, po přijetí usnesení dalšími obžalovanými, Pavel S. a Milan D. jménem společnosti Svět aut a.s. jako strana kupující uzavřeli s Petrem B. a Vítězslavem B., jednajícím jménem ČMDS jako strana prodávající, smlouvu o koupi cenných papírů, jejímž předmětem byl prodej směnky výstavce Josefa Ž. za kupní cenu ve výši 774 000 000 Kč, načež byla tato směnka obžalovaným JUDr. Radimem V., jednajícím jménem společnosti Svět aut a.s., předložena k přijetí Josefu Ž., který její úhradu provedl zápočtem s pohledávkou za společností Svět aut a.s., vzniklou na základě smlouvy o koupi cenných papírů – 3 000 kusů akcií společnosti IR – investorská a rozvojová a.s., kterou jmenovaný uzavřel, se souhlasem zástavního věřitele ČMDS, s Pavlem S. a Milanem D. jako osobami jednajícím jménem společnosti Svět aut a.s. Tím obžalovaní za vzájemné součinnosti dosáhli stavu, kdy společnosti IR - investorská a rozvojová a.s. a Svět aut a.s. vlastnily vzájemně vlastní akcie a osoby oprávněné za tyto společnosti jednat mohly neomezeně nakládat s majetkem těchto společností, pocházejícím z peněžitých vkladů ČMDS do základního kapitálu těchto společností, přičemž hodnota obou společností činila celkem 133 639 000 Kč a ČMDS na základě sledu uzavřených smluv a dalších právních úkonů za akcie společnosti IR - investorská a rozvojová a.s. získala pouze pohledávku za společností Svět aut a.s. ve výši 774 000 000 Kč z titulu prodeje směnky výstavce Josefa Ž., ačkoliv nebyla řádně zaručena úhrada sjednané kupní ceny a úhrada částky ve výši 172 000 000 Kč. Popsaným jednáním byl na úkor ČMDS opatřen pro společnost Svět aut a.s. prospěch ve výši 133 639 000 Kč. Dále Milan D. a Pavel S. za společnost Svět aut a.s. uzavřeli s obžalovaným Vítězslavem B. za společnost IR – leasingová smlouvy o půjčce, na základě kterých byla společností Svět aut a.s. poskytnuta finanční částka ve výši celkem 207 000 000 Kč, ačkoli obžalovaným bylo zřejmé, že nedojde k vrácení půjček, a to na úkor společnosti IR – leasingová.

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2012 byli obžalovaní zproštěni obžaloby státního zástupce. Tento rozsudek byl napaden odvoláním státního zástupce a věc byla předložena dne 22. 11. 2012 Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu odvolacímu. Dne 1. 1. 2013 vyhlásil prezident republiky amnestii. Bylo rozhodnuto, že obžalovaní jsou účastní amnestie, a proto bylo nutno trestní stíhání všech výše uvedených obžalovaných zastavit.